

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 96 / IV legislatura / Cinquè període

Divendres, 1 de juliol de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 53

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts.

Control del compliment de la Moció 21/IV del Parlament de Catalunya, sobre la política de joc (Reg. 19736) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Posició del grup presentant: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 5257).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 5258), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 5258), *Sra. Utgés (S)* (p. 5259) i *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5260).

El president, a sol·licitud del Sr. Fuentes (IC), pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Moció (p. 5261).

Votació: *aprovat per 53 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.* (p. 5261).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions per a persones amb disminució i mobilitat reduïda (Reg. 20180) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Barenys (S)* (p. 5261).

- Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 5262), Sr. Ariza (P) (p. 5263), Sr. Fuentes (IC) (p. 5263), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5264) i Sr. Codina (CiU) (p. 5264).*
 Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 5266).*
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris (Regs. 20181 i 20241) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)**
 Presentació: *Sr. Oliart (S) (p. 5266).*
 Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 5267), Sra. Arnalot (P) (p. 5268), Sra. Oranich (IC) (p. 5268), Sr. Morera (ERC) (p. 5269) i Sr. Orriols (CiU) (p. 5270).*
 Votació: *rebutjada per 27 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 5270).*
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat (Reg. 20153) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)**
 Presentació: *Sr. Reguant (M) (p. 5271).*
 Posició dels grups: *Sr. Ariza (P) (p. 5272), Sr. Fuentes (IC) (p. 5272), Sra. Utgés (S) (p. 5273) i Sr. Renau (CiU) (p. 5273).*
 Posició del Grup presentant: *Sr. Reguant (M) (p. 5275).*
 Votació: *aprovada per unanimitat (p. 5275).*
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol (Reg. 20218) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)**
 Presentació: *Sr. Cadevall (S) (p. 5275).*
 Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 5277), Sra. Arnalot (P) (p. 5277), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5277), Sr. Bargalló (ERC) (p. 5278) i Sra. Bruguera (CiU) (p. 5279).*
 Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 5281).*
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la planificació en els centres d'educació especial (Reg. 20219) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.)**
 Presentació: *Sra. Torrent (S) (p. 5281).*
 Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 5282), Sr. Ros (P) (p. 5282), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5283), Sr. Bargalló (ERC) (p. 5283) i Sra. Vidal (CiU) (p. 5284).*
 Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 5286).*
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 20203) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.)**
 Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5286).*
Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)
 Torn a favor: *Sr. Jané (CiU) (p. 5287).*
Esmena del G. Socialista (única, de modificació i addició)
 Torn a favor: *Sr. Cadevall (S) (p. 5287).*
 Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M) (p. 5288), Sra. Arnalot (P) (p. 5289) i Sr. Bargalló (ERC) (p. 5289).*
 Posició del Grup presentant: *Sr. Riera i Gassiot (IC), que presenta una esmena transaccional (p. 5289).*
- El secretari segon llegeix el text de l'esmena transaccional presentada (p. 5290).*
 Votació dels apartats 1 i 4: *rebutjats per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 5290).*
 Votació dels apartats 2 i 3 (amb l'esmena incorporada): *aprovats per unanimitat (p. 5290).*
La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 53.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretaria primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Control del compliment de la Moció 21/IV
del Parlament de Catalunya,
sobre la política de joc**

El dinovè punt de l'ordre del dia és el control del compliment de la Moció 21/IV del Parlament de Catalunya, sobre la política de joc, sol·licitat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Ignasi Riera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya demana el control del compliment de la Moció 21/IV del Parlament de Catalunya, sobre política de joc. Textualment, la Moció diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a fer un estudi per conèixer la incidència de les ludopaties entre la població de Catalunya.»

L'antecedent d'aquesta Moció és una doble interpellació plantejada pel diputat senyor Josep Maria Sala, del Grup Socialista, i pel diputat senyor Joan Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, sobre la política del joc a Catalunya. A la Moció del diputat senyor Joan Saura es plantejaven, abans d'aquest que finalment ha quedat, que és el cinquè punt de la seva Moció, quatre punts que feien així: «El Parlament de Catalunya constata que el Consell Executiu de la Generalitat fomenta, estimula i promou el joc, amb flagrant contradicció amb allò que determina l'article quart de la Llei del joc.

»El Parlament de Catalunya constata que el tipus de loteries endegat pel Consell Executiu s'adreça, fonamentalment, a estimular les apostes que provenen dels sectors socials menys benestants de Catalunya, amb unes conseqüències personals i socials nocives i, per tant, rebutjables. En conseqüència, insta el Consell Executiu a modificar radicalment aquesta política i a donar satisfacció a situacions socials difícils per la via de la pròpia política de govern.

»3. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a l'anul·lació de la campanya de creació de penyes d'apostes per a la promoció de la Loto Super 10, entre d'altres raons pel que significa de foment del joc i per la instrumentalització del teixit associatiu de Catalunya.

»4. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a l'anul·lació de la Loto Express, per tractar-se d'un dels tipus de loteria que més fàcilment crea addicció.»

I el punt número 5 era: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a realitzar un estudi per tal de conèixer la incidència de les ludopaties en la població de Catalunya.»

En la defensa, en la substanciació de la interpellació, el diputat Joan Saura, entre altres coses, en va dir dues o tres de ben concretes. En primer lloc, va parlar sobre què deia la Llei del joc; la Llei del joc obliga a reduir i no a fomentar els hàbits de joc. El Govern català, en lloc de reduir el joc, estén i engrandeix..., i l'engrandeix, el promou, l'estimula i el fomenta, i ho fa —deia en Joan Saura—: «a parer del nostre Grup, d'una manera escandalosa».

Deia també a la interpellació: «Per a una minoria de persones que juguen, el joc és simplement un joc; en aquest cas, cal dir que no hi ha cap problema, que no passa res. Però en una societat amb una taxa d'atur estructural elevada, on les desigualtats socials s'incrementen, on hi ha un procés creixent d'exclusió social i on un dels principals valors que es difonen és el consumisme, en una societat d'aquestes característiques, saben vostès què vol dir el joc? El joc vol dir, per a una gran majoria de persones que juguen, intentar buscar sortida a les seves dificultats personals, socials i econòmiques. És la darrera esperança d'intentar assolir determinats objectius o de millorar una situació econòmica difícil, sovint angoixant. Si a aquesta gran majoria de persones que juguen se'ls ofereix, a més, una oferta de joc atractiva, fàcil, nova, que la trobes a la botiga quan vas a comprar els tomàquets, o al forn quan compres el pa, o al bar quan et prens un tallat, alhora que de forma continuada TV3, Canal 33 o Catalunya Ràdio fan campanya de publicitat sobre aquest joc, el resultat és cantat: una nova addicció, les ludopaties.»

A la resposta de la consellera de Governació, va insistir en la importància que tenia el joc a Catalunya, no solament el joc de titularitat de la Generalitat, sinó el joc de l'Estat, i va donar xifres sobre com en aquests moments és molt més important el joc a Catalunya a partir d'iniciatives de joc que vénen de la resta de l'Estat o que vénen..., que no pas les que han nascut a Catalunya.

De tota manera, en la seva contraresposta o contrarèplica, el diputat senyor Joan Saura va tornar a insistir en quina era l'obsessió, què ens havia portat a Iniciativa per Catalunya a formular aquella interpellació: «Què és allò que ens interessa a nosaltres en aquesta interpellació? Miri, ens interessen els efectes personals i socials del joc; ens interessa el sentit del joc com a darrera esperança de milers d'homes i dones a Catalunya; ens interessa, en el joc, quins sectors en surten beneficiats i quins perjudicats; ens interessa si el joc crea addicció o no. Tot això és el que ens interessa, i he de confessar que l'he escoltat atentament i, de tot allò que ha dit, o no he sentit respostes a les meves preguntes, o ens hem quedat més intranquils, perquè tota la seva intervenció resulta que no ens ha tranquil·litzat i que no ens ha aclarit quines eren les nostres grans obsessions.»

Finalment, quan el diputat Joan Saura va presentar la Moció a què m'he referit, i per glossar, justament, aquest cinquè punt, que és el que ha quedat com a Moció, l'aplica-

ció de la qual volem constatar avui o volem controlar avui en aquest acte parlamentari, deia així: «I el cinquè punt d'acord que els proposem fa referència a una reflexió que el nostre Grup feia en relació amb l'increment important, des del nostre punt de vista, de persones amb problemes d'addicció al joc, de ludòpaties. Els dèiem que això, en d'altres països —i vaig donar xifres d'Estat Units—, el nivell de tractament de problemes d'addicció al joc és igual que el que s'aplica als alcohòlics, que avui els pocs professionals que a Catalunya estan fent treballs en aquest sentit reclamen un estudi seriós en relació amb quina és l'evolució de les ludopaties a Catalunya. I, per tant, el cinquè punt que proposem és, simplement, que el Parlament de Catalunya insti el Govern català a la realització d'un estudi per tal de conèixer la incidència de les ludopaties entre la població de Catalunya.»

Gairebé no diria res més per dir perquè en aquests moments volem saber on és aquest estudi, quines conclusions en treuen, d'aquest estudi, i quines mesures suggereix aquest estudi, que —ho repeteixo— va ser reclamat per unanimitat des d'aquest Parlament al Govern català.

Mentrestant, han entrat en contacte amb tots els grups parlamentaris de la cambra els membres d'una associació catalana d'ajut a la ludopatia, que la setmana entrant, i no crec que sigui cap secret, tenen concertada una entrevista amb el president d'aquest Parlament, el molt honorable president d'aquest Parlament, justament per plantejar-li una campanya que volen endegar a partir de la situació del joc, de les influències que està tenint el joc en una part de la població, i amb un seguit de propostes per veure si és possible rehabilitar ludopaties actualment existents a Catalunya.

En l'informe que aquesta associació ens ha fet arribar ens diuen que els jugadors patològics a Catalunya són a l'entorn de cent seixanta mil i que els jugadors habituals no baixen de dos milions de persones. L'oferta a Catalunya —i, ho repeteixo, sigui quina sigui la titularitat de l'oferta o l'origen de l'oferta— és realment impressionant: cinquanta-tres mil màquines escurabutxaques, setanta-cinc bingos, tres casinos, la Bono Loto, la 6/49, les primitives, l'ONCE, la *Lotería Nacional*, el Trio, el Super 10, els «rasques», la Loto Express, la Loto Ràpid, les travesses o quinielles de futbol, la travessa o la quiniela hípica, les curses de gossos, etcètera.

Davant d'aquesta situació, la pregunta em sembla que continua essent una pregunta feta, des de la responsabilitat política d'aquest Parlament, al Govern de la Generalitat. L'estudi per conèixer la incidència de les ludopaties entre la població de Catalunya, que va ser aprovat en aquest Parlament el 22 d'abril de 1993, en quina situació es troba, aquest estudi?, quines polítiques suggereix aquest estudi?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Poden fixar la posició els grups. El senyor Reguant vol intervenir?

El Sr. REGUANT: Senyor president, des de l'escó estant, per posicionar-me. El joc forma part fonamental del desenvolupament de la salut de l'individu; amb el joc el nen aprèn a entrar en una realitat que, a mesura que creixi, li anirà re-

sultant frustrant, però en assimilar aquesta frustració creix amb més bona salut, amb una certa consciència més de la realitat que l'envolta.

Però aquí no estem parlant d'això, aquí estem parlant d'un estudi pendent per intentar veure com es pot abordar la patologia de les ludopaties; és evident i és obvi per a tots vostès que per transformar una realitat el primer que cal fer és conèixer-la, és per aquesta raó que aquest estudi és absolutament imprescindible per intentar endegar, amb una orientació concreta i amb els recursos adients, una campanya per controlar aquesta xacra que ha existit sempre, però que és vella en la història, però no vella en tant que la tipificació patològica ha fet forat entre nosaltres, i la ludopatia, avui, és un problema estès, tal com deia el diputat Ignasi Riera, a més de cent cinquanta mil ànimes a Catalunya.

És, per tant, un tema que no és tabú, que no és baladí, que no és secundari, que cal abordar-lo, que cal veure'n la realitat per planificar-ne el tractament i els recursos a esmerçar-hi, si no seria tancar els ulls a una realitat que, en no tallar-la, anirà creixent dia a dia perquè els problemes de la societat actual trastornen la personalitat de l'individu, creen patologies clàssiques que després troben sortida, entre d'altres, en les ludopaties, per neutralitzar les ansietats, les angioixes, les neurosis, en definitiva.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el dia 22 d'abril de 1993 es va aprovar per aquesta cambra que el Consell Executiu fes un estudi per conèixer la incidència de les ludopaties entre la població a Catalunya. Aquesta decisió del Parlament pretén conèixer la incidència d'aquestes patologies a Catalunya, que provoquen perjudicis molt notables en l'estabilitat econòmica, social i personal de les famílies. Aquest estudi ha de ser la base per a futures actuacions adreçades a garantir que les persones afectades puguin rebre un tractament adequat per part de les autoritats sòcio-sanitàries.

Més d'un any després de l'aprovació de la Moció 21/IV, del Parlament de Catalunya, no sembla que l'estudi per conèixer la incidència de les ludopaties entre la població de Catalunya hagi estat acabat, ni que el Consell Executiu hagi adoptat les mesures necessàries per atendre les persones afectades per ludopaties. Les seves famílies segueixen sense disposar de mecanismes que garanteixin una atenció específica per part dels serveis socials ni un tractament psicològic dels afectats, ben al contrari, el Consell Executiu ha afavorit, amb molta diligència, l'oferta de diferents jocs d'atzar a casa nostra, amb una velocitat que contrasta amb l'extrema lentitud del compliment de la Moció que és objecte d'aquesta intervenció.

Quins mecanismes tenen les famílies per actuar quan una persona es troba condicionada per una ludopatia? On s'han d'adreçar? Aquestes qüestions hem de suposar que tenen resposta, però dubto molt que les respostes siguin conegudes

per les famílies afectades i, sobretot, dubto que siguin respostes eficients.

Per això és greu que el Consell Executiu no hagi complert aquesta Moció i per això creiem que és urgent el seu ple compliment. No podem evitar que hi hagi ludopaties, però sí que podem conèixer quina extensió ha adquirit a casa nostra aquesta dependència i oferir mecanismes d'atenció. Per això exigim que el Consell Executiu compleixi la Moció 4 del Parlament de Catalunya, justificant, en qualsevol cas, el retard en el compliment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, bàsicament per reiterar el que s'ha dit, tant pel Grup Popular, però pel company senyor Ignasi Riera. De fons, de fons dona la impressió que ha passat el que ja dèiem o que ja pensàvem molts en aquell moment. Aquesta Moció es va presentar amb quatre punts, no se'n va acceptar cap, i se'n va acceptar un que era que es faci un estudi, però amb la mateixa voluntat d'aquell que diu «demà ja en parlarem» o, com deien allà al meu poble, «demà m'afaitaràs».

És a dir, cap mena de voluntat de fons de fer una cosa seriosa fa que al cap d'un any —fa que al cap d'un any— ens trobem allà on érem. La Generalitat continua fent propaganda del joc, no s'ha fet cap estudi i aquestes cent cinquanta mil persones a la cuneta o a la voravia d'aquesta acció social de la Generalitat, doncs, no inquieten ningú. I hem de ser una altra vegada, al cap d'un any, de dir: «Almenys, per què no tiren endavant allò a què es van comprometre, en una moció que la van desestimar totalment i que només van acceptar això?» Com aquell qui diu: «Per no tocar el tema, fem una comissió o, en aquest cas, fem un estudi», que tampoc es fa.

Pel que fa al foment del joc, l'argument de fons de la Generalitat o d'alguns companys o d'algunes persones vinculades a aquest tema ha estat sempre el mateix: si Espanya fa i crea joc i d'aquí en treu uns beneficis, per què això no es queda a casa nostra? És clar, aquest argument, portat a l'extrem només es podria resoldre a l'estil de la gran novel·la de Vargas Llosa, de *Pantaleón y las visitadoras*, i nosaltres pensem que aquest no és el cas.

Aleshores, fomentar el joc no ens sembla ni aquí ni enlloc, porti el benefici que porti, cap mena de solució política; el que hauria de fer un govern que volgués ser govern i que de veritat s'atingués al que comporta aquesta paraula seria governar i fer el que fan tots els governs del món, és a dir, retenir els diners dels contribuents per poder-los ells gestionar i posar en joc. Com que és incapaç de governar Catalunya, malgrat el nom, aleshores s'agafa al deute públic o s'agafa, en aquest cas, al joc. I, aleshores, qui rep en aquesta qüestió, normalment, és la gent més senzilla del nostre país, cent cinquanta mil persones que no són la *jet set* d'aquest país; són gent amb greus problemes familiars

deguts a aquesta malaltia, a causa que el sou queda allà encallat en aquelles màquines, gràcies, doncs, a una empenta decidida dels serveis de la Generalitat, serveis de propaganda que diuen: «Si el mal ha de ser, que almenys sigui català.» Argument que, com dic, es podria resoldre en una gran novel·la, com aquesta que va escriure Vargas Llosa, i no vull veure la Generalitat d'aquí a un quant temps orquestrant altres menes de vicis de la nostra societat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup també vol donar suport a aquesta iniciativa que ens ha presentat l'illustre diputat senyor Ignasi Riera i, tal com ha dit, el passat mes d'abril aquest Parlament va aprovar per unanimitat fer aquest estudi per conèixer la incidència de les ludopaties entre la població de Catalunya.

Nosaltres, després de més d'un any tampoc tenim constància que s'hagi donat compliment a aquesta Moció i, per tant, voldríem conèixer també quin és l'estat d'aquest estudi. No tenim coneixement de com afecta aquesta patologia la població de Catalunya després d'un any —ho torno a repetir— de l'aprovació d'aquesta Moció.

El nostre Grup ja va presentar una proposició no de llei a la Comissió de Política Social, en la qual manifestàvem la preocupació per aquesta problemàtica, i en aquella ocasió la portaveu del Grup de Convergència i Unió ens va contestar que el primer que calia fer era un diagnòstic de la situació, per tant, un estudi i que després seria el moment adequat per donar-li el tractament i posar en funcionament els programes que els demanàvem en aquella Proposició no de llei, si ho consideraven adient. Doncs bé, després d'aquest any, encara tampoc no sabem si s'ha realitzat o com està aquest estudi.

Hem de dir també que és un fet que durant aquests últims anys, els darrers anys, l'oferta d'aquests jocs d'atzar, adreçada als ciutadans de Catalunya, s'ha intensificat i s'ha diversificat de forma espectacular; han proliferat —ja ho han comentat altres companys—, han proliferat els bingos, els casinos, les màquines escurabutxaques, les lotos ràpides, les Super 10, etcètera, i no tan sols han augmentat les possibilitats de joc, sinó que també s'ha augmentat la publicitat que incita a participar d'aquest fenomen. I fruit de tota aquesta indústria del joc apareixen, evidentment, els problemes d'addicció al joc, anomenats ludopaties, que produeixen un impuls convulsiu que porta els ciutadans a jugar i gairebé sempre a perdre els diners, i d'aquí es deriva tot un conjunt de problemàtiques socials personals, familiars i laborals.

Una última raó, i per acabar, per donar suport a la denúncia d'aquest incompliment: aquesta Moció es va aprovar justament com el resultat de la reflexió que es va fer en aquest Parlament sobre el foment i la promoció dels jocs d'atzar, perquè es va dir clarament que hi havia aquesta pro-

liferació de nous jocs que cada vegada creaven més addicció i que cada vegada s'anaven estenent a més llocs.

Per tant, considerem que és absolutament imprescindible tenir una informació sobre les conseqüències dels jocs d'atzar entre els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem escoltat amb molta atenció tot el que s'ha explicat des d'aquesta tribuna i, realment, s'han dit coses molt interessants, molt importants, de considerable transcendència. Amb la immensa major part del que s'ha dit, no amb tot, però amb la immensa major part del que s'ha dit, hi estem d'acord.

Ara surto a la tribuna una mica amb la preocupació de saber què és el que estem discutint, perquè el que estem discutint, senyores i senyors diputats, és saber si el Govern ha complert o no una moció que vam adoptar, moció que li encarregava, li deia: «Fes un estudi sobre la ludopatia.» No altres coses, no el que va dir el senyor Saura, no el que demanava Iniciativa per Catalunya, sinó si el Govern ha fet o no ha fet aquest estudi, si fa o no fa aquest estudi; estudi per al qual, per altra banda, no tenia ni té cap termini marcat.

Per què hem de parlar ara aquí d'aquest tema? Doncs perquè el Govern, en l'interval que preveu l'article 131 del Reglament, no ens ha explicat què ha fet i, per tant, és totalment just, és totalment correcte que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ens hagi possibilitat a tots nosaltres de parlar-ne avui aquí.

Per què el Govern no ha dit res? No ho sé, però jo voldria suposar que és pel fet —i el senyor Ignasi Riera s'hi ha referit, tant si és de passada— que aquesta interpellació que va donar peu a la Moció, va ser contestada per la senyora consellera de Governació, i recordo que aleshores va discutir el perquè, i la senyora consellera va dir: «És que la política general del joc, que és el motiu de la interpellació, em correspon a mi» —deia ella—, quan els semblava que l'argumentació anava destinada a Benestar Social, que és un tema concret d'això, l'EAJA.

Bé, jo crec que aquesta descoordinació entre els dos departaments, el que va contestar i el que havia de donar compliment a la Moció, és el que explica què ha passat. Ara, estem d'acord que una explicació no és una justificació, i aquesta explicació no justifica el fet, i per això, en nom del Grup de Convergència i Unió, i de forma especial en nom del senyor conseller de Benestar Social, presentem les nostres disculpes per aquesta omisió.

Ara, dit això, entrem en el contingut. El Govern ha complert o no ha complert? En veure aquest punt a l'ordre del dia, aollint-me a l'article 13 del Reglament, com a diputat d'aquesta cambra em vaig adreçar per escrit al Govern demanant informació sobre què feia en relació amb aquesta Moció que tots nosaltres —com va dir el senyor Ignasi Rie-

ra— per unanimitat vam acordar en el seu moment. Fruit d'aquesta petició he rebut un document formal, signat pel conseller de Benestar Social, en què m'explica el que fa el Govern. I fruit d'aquesta explicació, que a nosaltres ens dóna satisfacció, veiem clarament que el Govern ha complert, perquè el Govern fa aquest estudi.

Com a conseqüència de la Moció 21 d'aquesta quarta legislatura, es va constituir un grup de treball interdepartamental —Governació, Sanitat i Benestar Social— encapçalat pel senyor Antoni Calvo; han anat treballant en la preparació d'aquest estudi, i el mes de març d'enguany van presentar al grup de treball una primera fase de l'estudi. Aquesta primera fase de l'estudi té una quarantena de planes, concreta, delimita, defineix, presenta unes propostes d'actuació i, aleshores, una de les conclusions —la principal d'aquesta primera fase; hi insisteixo, no és l'estudi final, és la primera fase— és la que cal descabdellar tot aquest contingut amb un treball de camp, a través d'enquestes —saben vostès que les enquestes en aquestes matèries són complicades, perquè, normalment, el ludòpata no ho manifesta francament, sinó que a través d'enquestes indirectes, s'ha de mirar d'aconseguir quina és la realitat i per això aquí s'han donat xifres, doncs, que a alguns de nosaltres ens han semblat excessives.

Bé, aleshores, concretament, com a fruit d'aquesta primera fase del treball, el Departament de Benestar Social ha contactat amb sis entitats que practiquen treballs de camp sociològics, concretament, el Departament de Metodologia i Ciències del Comportament de la Universitat de Barcelona, el Departament de Salut Pública de la Universitat de Barcelona, el Laboratori de Sociologia de l'ICESB, una empresa que es diu IMB Yankolevich, una altra que es diu *Line staff consulting* i, finalment, una sisena, que es diu *Ferrer Trenzano Consulting Group*.

A part de la resposta a les propostes xifrades econòmicament, evidentment, d'aquest treball de camp complementari que seria la segona fase i fase final d'aquest estudi, també es va rebre una proposta del Servei de Psiquiatria de l'Hospital de Bellvitge.

Fruit de totes aquestes propostes, el dia 17 del mes passat es va acordar, per part de la Comissió Interdepartamental, encarregar aquest treball de camp, complementari de la primera fase, al Departament de Metodologia i Ciències del Comportament de la Universitat de Barcelona, conjuntament amb aquesta empresa que he esmentat IMB Yankolevich, i aquestes dues empreses han de presentar el disseny final de la seva enquesta el dia 7 de juliol. O sigui, si no ho recordo malament, dimarts de la setmana entrant. Per tant, doncs, el Govern fa l'estudi i, per tant... (*Veus de fons.*) Dijous és? Bé, doncs, dijous de la setmana entrant. El Govern fa l'estudi, tal com se li havia manat, i nosaltres entenem que ha complert.

De totes formes, òbviament, no tenen vostès per què, doncs, donar fe o fer creure en l'exactitud de les meves manifestacions i per això, *hic et nunc*, per acreditar la realitat d'aquests treballs que s'estan fent, l'exemplar d'aquesta primera fase de l'estudi, que se'm va lliurar junt amb l'explica-

ció aquesta que he comentat breument, senyores i senyors diputats, en faré lliurament al Grup Parlamentari que ha plantejat la possibilitat de tornar-ho a discutir, perquè a la vista d'això vulgui judicar si creu que ha de posar a votació o no el compliment per part del Govern d'aquesta Moció, compliment que ja avanço que, en el cas que es posés a votació, el nostre Grup creu que sí que compleix i que, per tant, votariem favorablement aquesta proposta hipotètica.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Sí, el senyor Fuentes?

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Bé, jo crec que de les paraules del senyor Escudé es desprèn, clarament, que no hi ha hagut el compliment que marca l'article 131 per dos motius. En primer lloc, perquè ell mateix ha excusat, s'ha excusat en nom del Govern d'aquest incompliment; hem de constatar que el que mana l'article 131 és que es doni compte a la Comissió, cosa que, evidentment, no s'ha fet, i, per altra part, el fet que s'estigui treballant en aquest estudi ja també constata que l'estudi no està fet.

Per tant, nosaltres demanem la votació amb el ple convenciment que, a partir de les paraules del senyor Escudé, es votarà, com correspon, que no s'ha donat compliment a la Moció que aquí estem debatent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes.

La presidència pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Moció. *(Pausa.)*

Vots a favor?

Els qui i les qui considerin que no s'ha donat compliment, es volen posar drets?

Les qui i els qui s'abstinguin?

El Ple considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Moció per 53 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la política
general de subvencions per a persones
amb disminució i mobilitat reduïda**

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general de subvencions per a persones amb disminució i mobilitat reduïda, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista al Parlament, que té la paraula per presentar-la.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que..., la interpellació que varem presentar el proppassat Ple sobre el Pla unificat d'ajudes de disminuïts responia –respon– a la necessitat, vist el funcionament actual d'aquesta prestació, de regular de forma més adequada aquests ajuts. Com dèiem en l'anterior Ple, els diversos col·lectius de persones amb disminució es-

tan queixosos, des de ja fa temps, de com es gestiona aquesta prestació que estem convençuts que es pot millorar i diversificar en funció del coneixement objectiu dels problemes i establint prioritzacions en funció de les necessitats.

Els punts que proposem a la Moció ressegueixen el fil argumental de la interpellació substanciada i proposa, en un primer punt, conèixer el conjunt de necessitats de la població catalana afectada de minusvalidesa, necessitats d'ajudes tècniques. El senyor conseller a la seva resposta a la interpellació ens manifestava, ens informava que el col·lectiu de disminuïts a Catalunya, que supera el nivell del 33% i que són susceptibles, com a conseqüència, de demanar ajut, és de 44.807 persones, però, d'aquests, nosaltres demanàvem, preguntàvem, quins podien ésser els possibles demandants d'ajuts tècnics. Sempre –com deia al començament– per planificar és necessari conèixer la realitat i, com a conseqüència, veure quin és l'univers de demandants.

El segon punt estableix..., proposa que s'estableixi en la convocatòria anual una priorització d'aquestes ajudes tècniques en funció de les necessitats estimades, si es fa prèviament aquesta prospecció. El tercer i el quart punts demanen que es compleixin els terminis que estableix la normativa vigent per a satisfer l'import dels ajuts. Aquesta és una condició indispensable perquè l'ajut faci la funció per a la qual ha sigut sol·licitat. I, a la vegada, també el que proposa el punt quart és demanar el pagament dels deutes pendents del 1992 i del 1993, a fi i efecte de donar compliment als drets socials i no acumular, com a conseqüència, els retards que s'establiran per al 1994.

El senyor conseller en la seva intervenció assumia aquest retard en el pagament i creia que s'havia de millorar i s'hauria –deia– de fer un esforç per pagar puntualment. Reconeguda, doncs, i considerada la situació, els demanem sortides adequades per complir el dret regulador i satisfer el dret concedit.

Aquesta és una situació d'indefensió a què estan sotmesos els col·lectius de persones amb disminució; és una situació irregular del Consell Executiu de la Generalitat, i que, abans que s'emprenguin accions, mesures d'altre tipus, el Consell Executiu de la Generalitat ha de solucionar, perquè són bastants milions els que estan pendents de pagament del 1992 i del 1993.

El cinquè punt proposa establir una forma de regulació dels ajuts que doni cobertura a uns mínims possibles per a tothom i cobreixi els màxims per a aquells que, realment, tinguin una necessitat greu. Aquesta és una qüestió que s'ha d'estudiar amb una mica més de profunditat per posar-la en pràctica, però vostès, a partir de les ajudes a gent gran i de les residències, han fet ja normes en aquesta direcció i, per altra part, la Llei de descentralització de serveis socials estableix a l'article 30 un conjunt d'elements normatius que podrien ajudar a fer avançar aquesta proposta de forma equitativa.

Totes aquestes qüestions van igualment dirigides a millorar i adequar les prestacions de la Seguretat Social, competència de gestió de la nostra comunitat autònoma i de la

Conselleria de Sanitat. Respecte a aquestes prestacions de la Seguretat Social, no en vàrem obtenir cap mena de resposta a pesar que la interpellació anava en la doble direcció Conselleria de Benestar Social - Conselleria de Sanitat.

Dies anteriors a la substanciació de la interpellació, aquesta diputada va parlar amb la Conselleria de Sanitat preguntant si coneixien que s'havia de formular la interpellació i si tenien la resposta preparada; des de la Conselleria de Sanitat ens van dir que havien passat la informació al conseller de Benestar Social i que tenia tot el seu recolzament perquè ens informés de la situació de retard en el pagament de les prestacions de la Seguretat Social, cosa que el conseller no va fer; li vam reclamar alguna explicació del tema i no la vam obtenir. Haurem de formular una altra interpellació en el pròxim període de sessions dirigida al conseller de Sanitat, a fi i efecte que ens aclareixi i ens expliqui els motius del retard en el pagament de les prestacions de la Seguretat Social.

I, per acabar, voldria fer dues reflexions generals en relació amb la intervenció del senyor conseller, que ara no hi és, però vostès ja li trametan la meua opinió al respecte. El senyor conseller deia, textualment, que totes les comunitats autònomes que es financen per l'Insero, que sumen 15 milions d'habitants —és a dir, dues vegades i mitja més que Catalunya—, destinen al programa de PUA, d'ajudes a disminuïts, molt menys pressupost que Catalunya.

Jo vull dir al senyor conseller, li dic, ja en prendrà nota, que, xifra per xifra i comunitat per comunitat, li presentaré els números, tan aviat com els tingui, de totes les comunitats autònomes, perquè estic fent una recollida de dades al respecte.

De totes maneres ja en parlarem amb ell en una altra ocasió, però crec que el senyor conseller, si vol comparar amb altres comunitats autònomes, el que ha de fer és comparar totes les polítiques i no buscar de manera subjectiva els equivalents que més el beneficien. Les comunitats autònomes tenen autonomia per organitzar-se en serveis socials; els poden organitzar de la manera que vulguin i poden establir les prioritats que vulguin.

Per tant, si hem de demanar comptes de les altres comunitats autònomes o hem de conèixer quines són, quin és el desplegament dels seus serveis socials, ho hauríem de fer de forma global i de forma integral.

La segona reflexió fa referència als recursos presentats per les denegacions de les ajudes; durant l'any 92..., el senyor conseller també hi feia referència; deia que qui no estigués satisfet pot fer recurs al Govern de la Generalitat; l'any 92 se'n varen fer cent seixanta i el 93, quatre-cents vuitanta-set. No sé d'aquests quants han sigut resolts favorablement. En total, però, del conjunt de denegacions, només un 11% de ciutadans varen presentar recurs.

Jo crec que els sol·licitants, si no han presentat recurs, és perquè veuen difícil guanyar aquest recurs, contràriament al que deia el senyor conseller, que no el presentaven perquè veien que havien fet una sol·licitud equivocada en funció de l'establiment de condicions per poder accedir a les ajudes.

Jo crec que un 11% de denegacions quan el total de denegacions són un 46,9%, l'any 92, i un 74,5%, l'any 93, és una xifra irrisòria, la qual cosa vol dir que alguna cosa passa i que quan la gent, quan els ciutadans i ciutadanes fan tantes sol·licituds i hi ha tantes denegacions, algun problema hi ha de fons.

Jo crec que aquest criteri no es pot mantenir perquè les denegacions més destacables —i ho he estudiat acuradament amb els documents que ens varen entregar a la compareixença de la Comissió de Política Social els col·lectius de disminuïts—, les denegacions més destacables el 92 i el 93 ho són per adquisicions de vehicles nous i de segona mà, per permisos de conduir, per cadires de rodes elèctriques i per audiòfons. Prop d'un 30% de les denegacions ho són per mobilitat, totalment justificades aquestes peticions, perquè són fonamentals i són necessàries per a la integració social, per a la integració laboral, per bellugar-se per la ciutat i per poder-se entendre amb els ciutadans que els rodegen.

Per tant, i com a conseqüència, si no s'han fet més reclamacions i més recursos, segurament que serà per altres raons que vostès crec que haurien d'intentar esbrinar.

S'ha reconegut —ho va reconèixer el senyor conseller— que les prestacions són drets i que tardaran encara uns quants anys a poder-los assolir com a tals des del Consell Executiu de la Generalitat, des del Govern de la Generalitat. Nosaltres preguntem ara, al Consell Executiu i als representants del Grup que li dona suport, quant de temps pensa el Consell Executiu que tardarà a poder establir aquests drets per a tothom, per a tothom que ho necessiti. Governar vol dir prevenir, vol dir ordenar, vol dir racionalitzar els recursos i la Moció intenta anar en aquesta direcció. A nosaltres ens agradaria que aquesta Moció pogués ser aprovada en algun dels seus punts. No tenim una informació massa positiva en aquest sentit, la qual cosa lamentarem, perquè això ens portarà a continuar treballant en la direcció que aquests drets s'assoleixin i que es compleixi la normativa vigent a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. No s'hi han presentat esmenes, per consegüent es passa directament a la intervenció dels grups. El senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me. Entenc que la Moció presentada per la diputada socialista està àmpliament justificada en haver-la escoltada a ella mateixa. I quelcom passa, com deia, entre els col·lectius de persones amb disminució i mobilitat reduïda i la Conselleria de Benestar Social.

A aquesta Moció, jo li daré entusiàsticament el meu recolzament i de manera particularitzada al punt que entenc que és prioritari, inajornable i urgent que es resolgui, que és el punt 4 d'aquesta Moció. Resulta absolutament impensable que gent amb greus dificultats per a la convivència i la supervivència tinguin pendants ajudes ja concedides, des de fa dos anys i un any, respectivament. Que aquestes persones s'hagin d'autofinançar allò que li pertoca a la Conselleria no em sembla realment pas de rebut. Per tant, entenc que el

punt prioritari és el punt 4. De manera urgent la Conselleria ha d'afrontar aquests deutes amb aquests col·lectius i amb aquestes persones.

Els altres quatre punts em semblen també d'igual interès i importància, perquè el primer deixaria més ben definit el número, la quantitat i qualitat d'aquests col·lectius. En el segon es prioritzarien les necessitats que s'haguessin contrastat en el punt anterior, que s'haguessin comprovat. I en el tercer es satisfarien les quanties no en l'estil que acumula deute, sinó en allò que es fa pagament i, per tant, es fa operativa l'ajuda, si no, d'altra manera, és presentar el problema, dir que sí i ajornar-lo i diferir-lo. Per tant, estarem d'acord i recolzaré els cinc punts d'aquesta Moció per entendre que, de prendre-la en consideració, la Conselleria faria un pas favorable en sentit de la credibilitat del Govern en aquesta matèria.

Vull només afegir que el problema radica fonamentalment, com sempre, en les fonts de finançament. Diguem que és veritat que d'altres comunitats que es financen igual que nosaltres, algunes fan menys que nosaltres i altres més, ja ho veurem en l'estudi que presentarà la diputada, allò cert, però, és que en comparació amb el País Basc, que tal com es finança per via de l'Insero el País Basc, les quanties del País Basc i les nostres no són pas comparables, perquè ells en cap cas generen endeutament i, per tant, poden fer front als seus compromisos de manera puntual. En canvi, nosaltres això no ho tenim resolt. És una assignatura pendent, que jo espero que es podrà resoldre.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Perea... (*Veus de fons.*) El senyor Ariza; perdó, eh?

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció planteja una qüestió que es reitera en totes les polítiques sectorials de Benestar Social adreçades a atendre financerament els drets dels nostres ciutadans.

La diferència existent entre les declaracions institucionals i les intencions expressades en les lleis, decrets, ordres i plans, i la realitat amb què es troba el ciutadà que tracta d'exercir els seus drets. El Decret 192/92, del 22 de juny, d'establiment dels programes d'ajudes i el desplegament normatiu posterior al llarg del 93 parteixen d'una pressuposició ínfima i, amb tots els respectes, fruit o de la demagògia o de la irresponsabilitat. Perquè amb les dotacions pressupostàries que s'han previst pensar que es podrà donar resposta a les necessitats reals de les persones amb disminucions o amb mobilitat reduïda, només pot implicar una d'aquestes dues possibilitats. O bé es va fer demagògica quan es van aprovar unes determinades lleis o bé es va actuar amb bona fe, però amb una incompetència que entenem que hauria de comportar responsabilitats polítiques. Però és que a aquest problema de baixa pressuposició de les ajudes, hem d'afegir els retards en la seva liquidació. El Pla unificat d'ajudes a les persones amb disminució o mobilitat reduïda és ideal des del punt de vista de la música, però la

lletra pressupostària no està a l'altura o, en tot cas, el tenor no està en condicions d'interpretar el seu paper.

Un 46% de les negatives a concedir les ajudes del Pla unificat varen ser el 92 per manca de pressuposició. Perquè s'havien acabat els diners. Això sí, hi van haver diners per organitzar tot tipus de muntatges electoralistes i, després naturalment, es redueix en el pressupost del 94 en un 11,40% les ajudes del Pla unificat.

Sempre que el conseller respon comença dient que ha fet un gran esforç, i aquí els que fan esforços són els ciutadans, i els consellers compleixen amb la seva obligació per donar resposta a aquests problemes. Quan un alumne suspèn, any rere any, fent un gran esforç, una possibilitat és recomanar a la seva família que canviï de carrera, perquè aquest gran esforç es mereix un millor resultat. No li neguem l'esforç ni la seva bona voluntat, li neguem l'eficàcia real de l'esforç, l'eficàcia per als disminuïts i per a les persones amb mobilitat reduïda, no la seva eficàcia electoralista, que aquesta sí que la hi reconeixem.

Aquesta Moció planteja propostes concretes que podrien millorar els resultats. Concretant la demanda potencial que hi ha a Catalunya d'ajudes per part de les persones amb disminucions o amb mobilitat reduïda, mitjançant una millor pressuposició i la priorització de les ajudes garantiria la seva liquidació en quatre mesos. Per una altra banda, la Conselleria hauria de posar els mitjans per poder pagar les ajudes concedides del 92 i del 93, i establir en les convocatòries anuals uns mínims possibles als quals tinguin accés totes les persones que tinguin greus necessitats.

Així, doncs, el Grup Parlamentari Popular votarà a favor els cinc punts de la Moció a debatre.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en anunciar que el nostre Grup, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, votarà favorablement tots els punts d'aquesta Moció, volíem fer tres consideracions que entenem nosaltres que justifiquen sobrerament aquesta votació i, sobretot, expliciten l'oportunitat i la necessitat d'aquesta Moció que ha presentat el Grup Socialista.

Parteix, pensem nosaltres, d'una necessitat evident, que s'ha constatat, sobretot, a partir d'una quantitat important de denegacions d'ajuts. En molts casos ajuts imprescindibles per poder portar una vida amb uns mínims de dignitat i que demostrin clarament que això no està funcionant adequadament, ni tant des del punt de vista quantitatiu com, quant a les previsions, el compliment, la planificació, l'establiment de les prioritats, en definitiva, el que marquen els punts.

Jo vull recordar que el senyor conseller, que va reconèixer, com no podria ser d'una altra manera, alguns retards i algunes disfuncions, però, va justificar essencialment, sobretot des del punt de vista quantitatiu, l'actuació de la Conselleria, sobre la base que altres comunitats autònomes

hi destinen menys i, també, sobre la base que aquests pressupostos havien augmentat –ell deia– sensiblement.

Bé, hem de dir que a nosaltres, la via aquesta d'anar-nos comparant amb altres comunitats autònomes, no ens sembla la més adequada, perquè pensem que les comparacions i les prioritats les hem d'establir aquí, i que seria bo que establís-sim aquestes comparacions en les mateixes partides de la Conselleria. Per exemple, veient el que la Conselleria destina, per exemple, a publicacions que es poden considerar clarament en molts aspectes almenys d'autopropaganda, com pot ser *Catalunya barri a barri*, o a altres actuacions –hi insisteixo– en molts casos propagandístiques de la mateixa Conselleria.

Per tant, aquesta justificació quant a les quantitats no ens serveix. Pensem nosaltres que no es dóna compliment, com a mínim, a l'esperit de la llei i, per això, pensem que és bo que es tirin endavant els cinc punts –els cinc punts– que assenyala aquesta Moció. És a dir, fer aquesta valoració qualitativa i quantitativa que demana el punt primer. Establir aquesta convocatòria anual amb prioritització dels ajuts tècnics que s'han de donar. Donar compliment, evidentment, al que estableix la llei, sobretot –sobretot– satisfer immediatament totes les quantitats aquestes que tenen aquests retards inacceptables i, aleshores, en funció d'aquestes prioritats establertes, com diu l'últim punt, regular, mitjançant les convocatòries anuals, la cobertura de mínims possibles per a tothom que necessiti la prestació.

Per tot això pensem que és una Moció molt oportuna i absolutament imprescindible en aquests moments per modificar substancialment aquesta política, donar compliment a la llei i atendre degudament aquestes necessitats, que en molts casos són absolutament imprescindibles, com he dit en començar, per portar una vida mínimament amb dignitat amb els instruments necessaris per a aquestes persones que pateixen disminució.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach. Pel Grup d'Esquerra Republicana... Ai, senyor Fuentes! (*Pausa.*) Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a Catalunya, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Ja anàvem a donar la benvinguda al diputat Roc Fuentes al nostre Grup, on sap que en tot moment seria ben rebut. (*Rialles.*) I això dit, el nostre Grup votarà de manera favorable aquesta Moció que ens presenta a debat i a votació el Grup Socialista, per entendre fonamentalment que, en primer lloc, fa referència a un aspecte que no és ja de sentit comú, sinó de justícia, que és satisfer en el termini més breu possible uns pagaments pendents d'uns ajuts tècnics determinats. Pagament que, quan des del mateix Govern sovint s'apella al concepte de la competitivitat, es fa difícil d'entendre com es pot generar aquesta competitivitat, quan des d'un Govern s'incompleix d'una forma tan clara aquests ajuts cap a uns sectors que tan directament ho necessiten. En segon lloc, perquè de les propostes d'aquesta Moció ente-

nem que se'n pot desprendre una millora clara en tot allò que fa referència, de cara a les convocatòries, als ajuts els propers anys, d'un seguit de requisits que aquí es proposen de forma molt específica i que, en cas que fossin atesos, doncs, sense cap mena de dubte només podria tenir conseqüències positives. I, en tercer lloc, per la concepció, la filosofia general de la Moció. Fonamentalment quan afirma que els programes d'ajuts tècnics a persones amb disminució i mobilitat reduïda haurien de ser considerats com a drets socials.

És, doncs, per aquests tres motius, fonamentalment, que el nostre Grup hi donarà el vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, pujo a la tribuna per, en nom de Convergència i Unió, posicionar-nos en la Moció que ha presentat la diputada Barenys, com a conseqüència de la interpellació que es va produir en el darrer plenari amb referència a les ajudes conegudes pel nom de PUA.

Deia la diputada Barenys, quan començava la seva intervenció, que havia presentat aquesta Moció al fil del que havia estat la seva intervenció en el moment de la interpellació, com no podia ser d'altra manera, des del punt de vista de rigor i de bon fer a què ens té acostumats la senyora diputada. I, a la vegada també, hi havia un fil conductor en la resposta del conseller, que he d'entendre que no devia donar suficient satisfacció en les seves respostes a partir que vostès decideixen presentar una Moció.

Ja s'ha volgut dir i s'ha dit, des d'altres grups que han intervingut en aquesta tribuna, de dir, home, el conseller es va estar permanentment referint al que s'ha fet en altres comunitats, els imports que s'hi dedica a una i a altra... I a mi em sembla que això, sense que sigui –i arribaré al fons, però deixi'm que faci el comentari–..., a mi em sembla que és imprescindible, perquè no voler reconèixer, o no, no voler reconèixer, sinó voler dir que aquest fet de comparar què és el que es fa en una comunitat i què és el que s'inverteix en un lloc i en un altre, hi ha discrepàncies amb la senyora Barenys. El conseller deia que en el territori Inersa, doncs, amb un 2,5% més de població, aproximadament, s'hi dedicava un 2,5, un 3% menys que el que es dedica a Catalunya. Segurament que amb els números, com vostè els presenta, senyora Barenys, tampoc hi estarem d'acord, perquè serà molt difícil. Vostè pretén, de tot el que és la integració de la política de serveis socials –i serà molt difícil destriar partida per partida–, què és el que fa cadascú. El que és evident i això sí que m'ho hauran de reconèixer, perquè és una evidència total, és que l'increment que s'han anat produint en els pressupostos de la Generalitat, ja no des del 85, si vaig un pèl més enrere, el 83 –en aquell moment encara jo tenia una responsabilitat directa en aquestes qüestions–, el salt ha estat absolutament brutal. Segurament insuficient, segur. Però jo recordo que estàvem al voltant dels 150, 160 milions

de pessetes, i estem parlant dels 1.280 que va ser el d'aquest pressupost. I encara deixi'm que hi afegeixi que no ens hem de referir només al que va ser el pressupost, perquè també algú ha dit: «Home, hi va haver un decrement del pressupost de l'any 94». Però jo pregaria que es fes la reflexió, també, de conèixer què és el que es va liquidar de pressupost. És a dir, una cosa és –i sovint acostuma a ser així– el que s'aprova en el debat de pressupostos i després en les liquidacions, i en el cas concret de Benestar Social, i concretament en aquestes ajudes, va ser superior la quantitat liquidada que no pas la quantitat que s'havia pressupostat. És una constatació.

Això no justifica altra cosa, en aquest moment, que això: que els pressupostos que s'han esmerçat des del Departament de Benestar Social han estat importants; insuficients, però han estat importants, i que en relació amb la resta de les comunitats i amb la resta del territori Insero, doncs, ha estat molt i molt important.

Malgrat tot, jo crec –i aquí vull entrar en el fons de la qüestió, senyora Barenys– que vostè el que planteja en aquesta Moció no és tant els cinc punts, que puntualment cadascun d'ells es podria discutir i que ja li dic –i vostè ho sap– que tinc arguments, diríem, tècnics per poder anar dient: «Home, sí, això que diu, sí, però jo li dic que no per aquesta altra raó», sinó que crec que el que a vostè l'ha motivat de debò és un problema que és cert, és un problema que la gent que té en aquests moments, doncs, unes discapacitats físiques –bàsicament, pel que ens ocupa avui, són discapacitats físiques– han tingut el problema que no se'ls ha satisfet totes les demandes que ells havien promogut.

Vostè recordarà, senyora Barenys –i em permetrà que faci una passa enrere en la història, que ja comença a ser una mica llarga en el temps–, quan encara en època de la Generalitat pre-estatutària hi havien aquells ajuts coneguts pel Fonas; hi havien dues convocatòries: es produïa una el mes d'abril i després se'n reproduïa una altra el mes d'octubre, perquè resultava que la gent que hi podia acudir no hi anava, senzillament perquè no ho coneixien. I vostè i jo, amb una altra condició, anàvem a Madrid a demanar que ens deixessin fer alguna cosa perquè es produís una certa acceleració.

Amb això vull dir que a partir que sí que hi han possibilitats de donar ajut es desperta el coneixement d'aquesta possibilitat i apareixen una quantitat de demandes sempre molt superior que quan aquest servei no funciona. És a dir, és un peix que es mossega la cua: si no hi ha servei, hi ha queixa perquè no hi ha servei, i és lícit que sigui així; si hi ha servei i hi ha un bon servei, hi ha molta més demanda per acudir a aquest mateix bon servei.

Què ha passat amb el tema d'aquestes ajudes? Això: ha passat que hi ha hagut un increment important de pressupost, hi ha hagut un increment important de les respostes, de les sollicituds que s'havien anat produint i ha sigut tan espectacular aquesta diferència que ha arribat un moment que, per molt que el Govern de la Generalitat hagi fet un gran esforç a incrementar els seus pressupostos, en aquests moments es troba depassat el que són les sollicituds amb el que han estat les previsions. Fins aquí, doncs, un reconeixement

que em penso que no..., que és lícit, doncs, que jo el faci i que vostè me l'haurà també d'admetre, perquè és exactament així.

I a vostè que la preocupa? Vostè, com a portaveu –deia el dia de la presentació de la interpellació–, i, si no com a portaveu, com a coneixedora de quina és la circumstància que es produeix en aquests moments, trasllada a aquesta cambra una necessitat col·lectiva. I és que, per una banda, hi hagin major quantitat de diners dedicats a pressupostos per respondre les ajudes del PUA, i, per altra banda, que hi hagi una major celeritat a la seva resposta. I en les dues coses té raó; el que passa és que, davant d'aquesta raó, hi ha la dificultat, avui per avui encara, de poder anar més enllà del que s'ha anat.

És a dir, hem d'anar a uns pressupostos més importants per a aquestes ajudes, perquè hi ha més sollicituds i que per això i d'aquesta manera podem donar resposta a aquest col·lectiu d'una forma més contundent? Segur, segur; hem d'intentar que en els pressupostos de l'any que ve, en el moment que fem el debat de pressupostos, doncs, puguem incrementar aquestes partides per anar donant aquests majors respostes. I hem d'intentar que cobrin més aviat? També és cert; hem d'intentar que es cobri més aviat.

En aquest moment s'estan resolent..., vostè ho ha apuntat, però jo crec que li haig d'afegir, perquè vostè ho coneix, que en aquest moment els recursos que s'han anat presentant per part de la gent que se'ls havia denegat, alguns per manca de pressupost i altres perquè no tenien les condicions suficients en el moment de la seva petició, s'estan responant aquests recursos en sentit positiu, i s'estan responant en un percentatge molt elevat. És a dir, la situació que planteja, en el moment que la planteja, no respon exactament a quina és la situació d'avui, perquè hi ha, li dic, una resposta de recursos en sentit positiu suficientment important com per esperar i pensar que en aquest sentit també anem avançant.

Jo entenc, senyora Barenys, que vostè –hi insisteixo– presenta una moció que cadascun dels punts es podrien discutir i n'hi hauria que els podríem aprovar, perquè n'hi ha un, el quart, del qual el senyor Reguant, doncs, feia un esment especial, de dir: «Home, no us podeu negar que això es pagui al més aviat possible.» És obvi, però és que ja és així –ja és així. És a dir, en aquest moment, el que s'està pagant per antiguitat són més els recursos que venien d'exercicis anteriors que no pas el d'aquest any.

Malgrat tot, senyora Barenys, vostè sap que coincideixo en molts punts de les seves preocupacions, perquè també són les meves. La diferència entre les persones que han intervingut fins aquest moment i la meva és que fer-ho des de l'oposició dóna la llibertat de poder exigir al màxim, i en aquest cas el màxim de drets, i fent-ho des del Govern ho has de fer amb posicionaments d'una responsabilitat diferenciada, lògica, i s'entén perfectament quan s'està en aquesta altra banda.

Solucions per a això; una que vull apuntar d'una forma molt rotunda i clara: la negociació, la permanent negociació entre el Departament de Benestar Social, les forces políti-

ques i el Consell de Disminuïts. Negociació que s'està produint, però jo penso que es pot intensificar més enllà –jo penso que es pot intensificar més enllà.

Una altra sortida: no és suficient un debat –pel temps que hi hem dedicat, no per la importància, sinó pel temps que hi hem dedicat– per resoldre de debò el problema, si volem arribar al fons del seu problema i de la seva solució. Jo vull recordar que el conseller..., i, si ell perdés la memòria, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, ho faríem a l'inici de la propera temporada, a partir del setembre, una compareixença del conseller Comas per poder debatre amb intensitat quin és el problema, que coneixem, que el coneixem perquè l'hem viscut, perquè l'hem tingut a l'abast i perquè hi han tingut compareixences els col·lectius explicant-nos directament quines són les seves problemàtiques, doncs, fer-ho amb el conseller, i ja em comprometo també, des d'aquest moment, que en aquella comissió, en aquell moment d'aquella compareixença, des de Convergència i Unió intentarem, com sempre, aportar tot el nostre esforç perquè això es pugui resoldre i es pugui resoldre bé.

M'agradaria contestar als altres grups que han intervingut, però sé que el president em recriminaria el fet que el que em toca en aquest moment és posicionar-me en nom del meu i no contradir tant els altres. Quedi, doncs, el compromís del Grup de Convergència i Unió en aquest sentit, i en el moment de la convocatòria de la compareixença del conseller, d'arribar al fons de la qüestió. Li asseguro que la seva preocupació és també la nostra preocupació i que, com sempre, en política social, malgrat les discussions, els debats, els malentesos, les diferències, al final sempre hem arribat a acords positius.

Per totes aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, avui votarem en contra dels punts que ens proposa la diputada, però el compromís queda absolutament al damunt de la taula. I amb aquesta voluntat acabo la meua intervenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Seguidament passarem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Les i els que s'hi abstinguin?

La Moció ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris, presentada pel diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista al Parlament, que té la paraula per presentar-la.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la construcció de nous centres penitenciaris consta de tres punts. En el primer punt fem la constatació de dos fets objectius, que són, primer, que les instal·lacions i places penitenciaris que tenim actualment són insuficients per acollir amb condicions de dignitat la població penitenciària existent; això vol dir que hi ha una part important de la població penitenciària que no pot ser albergada amb les condicions que la Llei marca, i això és degut a un dèficit, dèficit discutible, perquè en la interpellació que va tenir lloc amb el senyor conseller no vam estar d'acord amb les xifres –jo deia que hi havia un dèficit de tres mil i el conseller em deia que hi havia un dèficit només de mil set-cents; en qualsevol cas, un dèficit important–, i que aquest dèficit, naturalment, doncs, s'ha de solucionar. Però, a més a més, s'hauria d'afegir a aquest dèficit l'existència de centres penitenciaris que tots hem estat d'acord, a través d'aquests últims anys, que s'havien de substituir, com són els centres de la Trinitat i, sobretot, el centre de la Model.

Referint-me al centre de la Model, no fa gaire que els diputats de la Comissió de Justícia vam tenir l'avinentsa o oportunitat de poder-la visitar, i ens vàrem adonar que a cada una de les seves cel·les hi alberguen cinc presos; és a dir, cel·les que estan dissenyades per a un i que com a molt podríem considerar, doncs, que dos podrien ser-hi, però, en cada una d'elles –ho repeteixo–, cinc persones. Aquestes condicions d'amuntegament jo crec que és una vergonya per a tots nosaltres que succeeixin, que passin, i puc afirmar d'una manera rotunda que no hi ha cap centre penitenciari a tot Europa occidental que estigui en aquestes condicions.

També vam visitar el centre de Ponent, i, per primera vegada des de la seva construcció, en les cel·les que estan també dissenyades per a un però que n'albergaven normalment dos, doncs, ara n'alberguen tres.

Per tant, aquestes són les conseqüències d'aquest ampli dèficit que tenim de places penitenciaris, referides, diguem-ne, a la població penitenciària, població penitenciària que, com després veurem, es va incrementant dia a dia.

Com a conseqüència –i aquest seria el segon punt que nosaltres constatem– d'aquesta situació, existeix una impossibilitat material per a garantir la normalitat dels processos de reeducació. I això és bastant lògic –perquè..., com podria ser d'una altra manera, en aquestes condicions d'amuntegament...–, que les persones que ho pateixin puguin estar preocupades i puguin estar interessades en un procés de reeducació que se'ls fa tan difícil.

El segon punt de la Moció és instar el Consell Executiu, en conseqüència amb aquesta situació, a comprometre la seva acció de govern amb la inajornable resolució d'aquesta situació, arbitrària, lògicament, els mitjans i els recursos necessaris. És un problema, senyores i senyors diputats, de voluntat política; és un problema la resolució del qual nosaltres hi venim insistint de lluny, amb el suport de tots els grups de l'oposició, i ho continuarem fent mentre el problema subsisteixi.

En el tercer punt, i també com a conseqüència dels dos primers, doncs, instem que es faci i es presenti, es dissenyi, un pla de construcció de nous centres penitenciaris per cobrir les necessitats existents i les previsibles fins a l'any 2000. Hi haurà, hi ha un augment molt important de la població penitenciària, malgrat totes les matisacions que el senyor conseller va voler fer; fins i tot admetent que hi hagi una modificació en el Codi penal i que s'augmenti l'edat penal dels setze als divuit anys, malgrat tot això, la projecció que..., els números que s'estan estudiant i sobre els quals s'està treballant, tant a nivell de l'Administració penitenciària estatal com de l'Administració penitenciària de Catalunya, projecten, doncs, un augment de la població penitenciària d'aquí a final de segle molt important. Aquí, a Catalunya, concretament, són sobre tres mil o tres mil cinc-cents nous reclusos que tindrem d'aquí a finals de segle.

En aquest Pla de construcció s'ha de prioritzar la descongestió i substitució de les presons de la Trinitat i de la Model pels arguments i les raons que abans ja he donat i que no vull repetir ni reiterar. El Pla ha de preveure també la construcció d'establiments apropiats per albergar els classificats en tercer grau; crec que això és un..., compartim amb el Departament de Justícia aquesta necessitat; s'hi ha de treballar, però creiem que s'hi ha de treballar d'una manera correcta i d'una manera coherent. També s'han de construir establiments apropiats —i aquest és un tema que nosaltres hi posem molt èmfasi— a les mares recluses amb infants al seu càrrec. Com vostès saben, les mares que estan recluses tenen el dret de tenir els fills al seu càrrec fins als sis anys, i, naturalment, vull dir, tots els estudis que sobre aquest tema es fan per part dels psicòlegs i de les persones enteses ens diuen que els nens queden traumatitzats per la seva estada en els centres penitenciaris. Per tant, s'han de construir uns centres especials per poder albergar, doncs, aquests nens i les seves mares mentre estan sota la seva custòdia, al seu càrrec.

Establiments també per a albergar els sentenciats a arrestos de cap de setmana, això com a conseqüència d'aquesta modificació del Codi penal que tots estem esperant. Crec que seria un error que les persones sentenciades a arrestos de cap de setmana, que ho són per delictes de menor quantia, doncs, estiguessin barrejades en centres penitenciaris amb delinqüents que han comès delictes de més gravetat. Penso que tots estarem d'acord que això ha de ser així.

El pla també haurà d'establir els terminis d'execució de cada nivell d'actuació, i, naturalment, farà les previsions pressupostàries necessàries. Això són qüestions òbvies, que són inherents a qualsevol pla, però que nosaltres les posem perquè la qüestió quedi ben clara.

Necessitat del pla, senyores i senyors diputats. Nosaltres, els socialistes, el venim exigint des de 1984, des del moment en què van ser traspassats els serveis penitenciaris de l'Administració de l'Estat a l'Administració de la Generalitat. Nosaltres creiem que si el Govern l'hagués presentat al seu moment segur que la situació actual seria molt diferent de la que és. El Pla significa un compromís, significa un compromís amb la cambra, significa un compromís amb els

ciutadans i significa també, doncs, donar l'oportunitat als grups de l'oposició de poder seguir el seu compliment. És una exigència de rigor, és marcar-se una línia d'actuació clara, i nosaltres la veritat és que no comprenem aquesta negativa sistemàtica del Consell Executiu i del Grup que li dona suport, doncs, de negar-se —ho repeteixo— sistemàticament a fer un pla sobre una qüestió tan important i tan complexa com és la construcció de centres penitenciaris. Hi han plans de carreteres, hi han plans de depuradores, hi han plans de sanitat, hi han plans interdepartamentals, però en canvi no hi ha un pla de presons. Tota empresa, tota empresa privada o pública que vulgui ser competitiva en el món actual s'ha de basar sempre en plans i programes. Per tant, qualsevol acció de govern que sigui ambiciosa també s'ha de basar en un pla. El pla és un instrument insubstituïble quan l'acció de govern s'aplica a una obra en què calen amplis recursos, complicades negociacions, que afecta el planejament del territori i que s'ha de desenvolupar en un ampli període de temps.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats i, una vegada més —perquè no és la primera vegada que presentem una moció redactada en termes similars—, els demanem el seu vot favorable als tres punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. No s'han presentat esmenes i passem directament a la intervenció dels grups que ho sollicitin. El senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de l'escó i breument: difícilment podria estendre'm molt, perquè el diputat Oliart és un consumat especialista en temes de justícia i, en particular, en temes penitenciaris, que coneix molt profundament, i res podria dir jo que ell no conegués o no ens hagués dit en aquesta o en altres mocions, tal com ell ha puntualitzat abans ja.

En el primer punt de la seva Moció, justifica el vot favorable el fet que el diputat Oliart planteja el tema de la massificació. La massificació és, parlant de manera planera, un càstig afegit a la condemna del pres que ha transgredit la normativa legal, però aquest càstig no li pertoca ni és de dret i d'alguna manera s'ha de fer l'esforç que el diputat Oliart reclama i que el Govern hi serà sensible, espero jo, per intentar millorar aquest problema de la massificació, que, com dic, és un càstig afegit que comporta greus dificultats d'adaptació i, a voltes, trastorns mentals inclosos.

El segon punt reclama el que és lògic d'acord amb el primer: mitjans i recursos per a canviar aquesta situació. En això estem con en gairebé tots els temes del Govern en què es necessiten grans inversions.

I el tercer punt demana una cosa que pot semblar exagerada, que és que en tres mesos es presenti un pla de construcció. Un pla no vol dir l'execució, vol dir preveure, i en això de preveure hi té tota la raó, perquè, d'alguna manera, en tot allò que no siguem capaços de preveure només estem fent que alimentar el patiment de gent, que no els pertoca per llei, i, per tant, estem conculcant un dret democràtic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, hem de recordar que el sistema penitenciari té, com una de les seves finalitats primordials, la reinserció social del penat. La privació de llibertat i, per tant, l'internament del penat suposen l'establiment d'un règim especial de vida, reglamentat a tal efecte, que no ha de respondre només a raons d'ordre públic, sinó que ha de ser un mecanisme per a la reeducació i reinserció social que garanteixen la Constitució i la Llei general penitenciària.

Les nostres presons es troben en una situació límit, ja que, efectivament, les instal·lacions i places penitenciàries actualment disponibles són manifestament insuficients per a albergar en condicions de dignitat tota la població reclusa existent. La densitat de les presons, provocada en gran part pel col·lapse de la Justícia, té una causa directa en el fracàs de la reforma judicial que va portar a terme el Govern central socialista.

Aquest és un element clau per a entendre aquesta situació, però no és l'únic, i no és l'únic perquè hi han també problemes de gestió que no es poden reduir només a problemes de densitat de població a les presons. La lentitud de la Justícia i la mala gestió interior de les presons motiven aquesta degradació de les condicions de vida penitenciàries. Tots dos són factors a tenir en compte. No és només un problema de densitat que es pot resoldre només fent presons. No negarem que hi ha centres —la Model n'és el paradigma— clarament obsolets, però el que no és raonable és obviar el fet que no és possible finançar un model penitenciari que garanteixi que cada reclús pugui estar sol en una cella. Això és impossible, perquè comportaria una despesa que, en la greu situació de crisi econòmica actual, seria difícil de justificar als ulls dels nostres conciutadans: no podem construir els centres necessaris perquè cada reclús estigui en una cella individual mentre no tinguem resoltes altres necessitats sanitàries i socials que afecten col·lectius com són la gent gran o els disminuïts. Abans de construir nous centres, fora de les substitucions de les més obsoletes, el que s'ha de fer és millorar la seva gestió i oferir uns millors serveis socials i sanitaris als reclusos, així com un seguiment psicològic real per a aconseguir la seva efectiva rehabilitació i reinserció social.

En tot cas i fetes aquestes observacions, votarem en sentit favorable aquesta Moció, perquè hi ha un dèficit evident en places, que cal corregir, que fa que es produeixin situacions de massificació amb conseqüències de greu deteriorament de les condicions de vida a les instal·lacions penitenciàries, i, per tant, s'ha de corregir aquesta situació arbitrànt els mitjans i recursos necessaris per aconseguir unes institucions penitenciàries modernes que compleixin les exigències del nostre ordenament jurídic.

Confiem que el Govern actuï per tal de controlar millor aquestes situacions, i coincidim també en la necessitat de prioritzar la situació de les presons més obsoletes o, en tot cas, procedir a la seva descongestió, sempre tenint en

compte la impossibilitat real a hores d'ara d'arribar a una *ratio* d'una persona per cella.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Per dir que una vegada més votarem favorablement aquesta Moció, presentada pel senyor Oliart.

Han sigut moltes les mocions que ens presenta del tema de presons, moltes les interpellacions, i realment jo li he de dir al senyor Oliart que el felicito perquè, de totes les que ha fet, aquesta darrera jo crec que va ser molt interessant, la vam seguir molt detingudament, i crec que per primera vegada va aconseguir un compromís per part del conseller. Jo crec que això és important.

Un dels punts que vostè presenta —el primer de la Moció—, ignoro si el Grup de la majoria l'hi votarà o no a favor, però dir, concretament, que «constata que les instal·lacions i places penitenciàries actualment disponibles són manifestament insuficients» és una cosa tan evident, tan evident, que crec que aquest és un dels punts més importants.

Miri, en el tema de presons, senyor Oliart, sap que vostè i jo, de vegades, discutim amigablement i discrepem, però hi ha un punt en què sempre hem coincidit i que sembla, potser, mentida que algú no pugui coincidir-hi, que és el tema de la massificació i la construcció de noves presons. I vam coincidir també en la defensa que vam fer en el tema de pressupostos, és a dir, esmenes que vam fer a la totalitat, perquè vostè tenia molta raó, l'altre dia, quan plantejava la interpellació i deia que no hi havien pressupostos per a la construcció de noves presons. Aleshores, és clar, tots ens lamentem que estan massificades, que no n'hi ha prou, però no es fan els pressupostos, i vostè l'altre dia va aconseguir un compromís, segurament no el compromís que vostè hauria volgut, però jo crec que això va ser molt interessant.

Vostè parlava també, senyor Oliart, que la Comissió de Justícia havia visitat la presó Model. També li va recriminar vostè l'altre dia al conseller que no parlava prou de la presó Model: la presó Model és de les pitjors que hi ha en aquests moments a Europa i, fins i tot, a altres continents —no és una exageració—, i, per tant, entenem que totes les organitzacions de drets humans del món, quan visiten la presó Model, queden exactament esfereïdes. És un tema que ve molt de lluny. Miri, jo fa molts anys que estudio aquest tema, molts anys que he visitat la Model. Jo, l'altre dia, quan la vam visitar conjuntament alguns dels diputats de tots els grups, algú quedava esfereït del que es veia allà, perquè sempre és dur. Els que som professionals del dret, doncs, durant molts anys ja l'havíem visitada, i jo, fins i tot, a dintre, encara que era presó d'homes, he tingut la desgràcia de passar-hi una nit, acompanyant un que de matinada era executat, i vostès saben que em vaig impressionar profundament de tornar a estar l'altre dia al mateix lloc on vam passar les dotze hores.

Però, mirin, jo he trobat, precisament mirant els meus expedients de presons, una cosa que crec que val la pena que tinguin en compte –vostè, senyor Oliart, ja ho sap, però també, a la majoria els donaré el document, perquè crec que és curiós i és interessant. Deia exactament –i llegeixo en la llengua que està escrit: per tant, el castellà–: «Ni penitenciàriament ni arquitectònicament serveix ja este establecimiento, que fue construido siguiendo el sistema celular del régimen absoluto, concepto residencial sin espacios abiertos en que se buscaba que el recluso, en su encierro, meditase sobre su conducta, i que tan grave influencia tenía en la salud y tan ineficaz se ha mostrado como tratamiento. “Hoy”, dijo textualmente el director general de Prisiones» –després els diré quin any ho diu– «“se siguen técnicas muy distintas, y en lo referente a Barcelona no sólo se trata de dar solución a un problema urbanístico, sino también de posibilitar mejores condiciones a los hombres privados de libertad y facilitar la impartición de modernas técnicas penitenciarias que podrían paliar el grave problema de la delincuencia”». Això ho va dir exactament el senyor Juan de Zabala y Castella el juny de 1972, fa exactament, avui, vint-i-dos anys. És a dir que fa vint-i-dos anys ja va dir que l'única solució que hi havia per a la Model era canviar-la i treure-la. És clar que, vint-i-dos anys després, ens trobem pràcticament igual. Jo sé que s'han fet presons noves, jo sé que s'han fet millores –això, ho sabem–, però realment el tema no està solucionat.

I el tema que a nivell de pressupost no es doni una prioritat absoluta a aquest tema, jo crec que és un problema dels meus greus que tenim en el món penitenciari. L'altre dia discutien i feien un ball de xifres, vostè, senyor Oliart, i el conseller, que va tenir una intervenció que jo crec que va ser molt interessant, perquè el fet que li donés un compromís ens permetrà, a vostè i a mi i a altres diputats de l'oposició, doncs, donar-li prioritat al tema. Però vostès discutien si hi havia un dèficit de 3.000 o de 1.500. Mirin, m'és igual; per als pressupostos, potser no; perquè, és clar, alguns de vostès i sobretot el conseller era molt optimista amb les noves formes del Codi penal –aquest Codi penal de la democràcia, que no sé quan el faran però que un dia o altre haurien de fer–, i, aleshores, que amb la *probation* o les noves mesures segurament hi haurà menys detinguts, menys presos. És possible que alguna cosa es pugui millorar, però jo, personalment, no sóc gaire optimista en aquest tema, i, per tant, sé que haurem d'estar durant bastant de temps endavant i endavant amb aquest tema. Possiblement també haurem d'estudiar noves fórmules, perquè durant molts anys vam pensar que l'aïllament..., és a dir, un reclus per cella era fonamental, i l'altre dia li deia el conseller –i jo hi coincideixo– que en molts països s'ha vist que l'aïllament total d'un per cella potser no és bo, humanament, i potser serien dos. Aquests són temes que tenim, per desgràcia, molts anys per a discutir, perquè, de moment, mentre no es facin nous centres, mentre no se'n pressuposti un i no es pressuposti l'altre, realment la cosa no anirà endavant, i crec que és una vergonya a nivell internacional que la capital de Catalunya tingui una de les presons on la situació és tan i tan dolenta.

Per això de vegades discuteixo amb el senyor Oliart, perquè no es tracta de demanar millores a la Model. Jo crec que per part del director general d'Institucions Penitenciàries ja s'hi ha fet el possible: és que la Model no té «arreglo», és que és impossible que s'estigui en bones condicions allà, és absolutament impossible. Per tant, el que cal és pressupost, mesures polítiques de fons, pressupost i construcció de noves presons. Totes són urgents, però, com molt bé diu el senyor Oliart a la seva Moció, és la Trinitat, i sobretot la Model –jo diria que sobretot la Model– on s'ha d'alleugerir el nombre de presos que hi ha dintre, de reclusos.

Per tant, donem –i aquesta vegada molt convençuts– suport a la seva Moció. Deia el senyor Reguant, quan ha intervingut, que potser era exagerat dir un pla en un termini de tres mesos; potser sí. Si el Grup de la majoria hagués fet esmenes als sis mesos, també l'hi hauríem acceptat: aquest jo crec que no seria el problema. Estiguin tres mesos, estiguin sis mesos –no gaire més–, però realment facin-ho, perquè, com molt bé diu la Moció, s'ha de fer descongestió i substitució de les presons.

Em va vostè alarmar, senyor Oliart, el primer moment, quan es va equivocar i va presentar només «descongestió» sense substitució, i dic: «ara els vol tots al carrer»; n'hi ha uns quants que, malauradament ara per ara, mentre no modifiquin la conducta, no els volem al carrer. Per tant, entenem que això és una moció absolutament equilibrada, que hi donem el vot afirmatiu i esperem que no hagi d'anar repetint mocions i mocions el senyor Oliart, sinó que realment ja es presenti aquest Pla, que hi ha una construcció de nous centres penitenciaris, sabent com saben tots que aquest mai serà un tema que estigui ben solucionat perquè, malauradament, és un dels mals de la societat. Però, si més no, si més no, el que hem de fer és intentar entre tots, en una democràcia, arreglar d'alguna manera aquesta situació que bé la tenim heretada de fa anys però que ben poc s'ha fet per arreglar-la.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Gràcies, senyor president. Bé, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja s'ha manifestat en diverses ocasions pel que fa a la política de construcció de nous centres penitenciaris per part de la Generalitat, que, parlant amb propietat, s'hauria de dir de la nul·la política de construcció de nous centres o de planificació de nous centres, perquè, almenys en el pressupost d'aquest any, doncs, no es va preveure res. El nostre vot no va ser precisament favorable al pressupost del Departament de Justícia precisament per aquesta qüestió i només per aquesta qüestió, pràcticament. La resta ho trobàvem bastant encertat, les modificacions que s'hi van presentar. Però, pel que fa a aquest aspecte, nosaltres evidentment que hi vam estar en contra i avui, en presentar-se aquesta Moció, dedicada a la necessitat de construcció de nous centres, Esquerra Republicana evidentment que hi ha de donar suport seguint la seva línia argumental.

Concretament, pel que fa a la Moció, nosaltres veiem que aquesta Moció és pràcticament..., la podríem denominar una moció integral pel que fa a aquest tema, ja que toca, pràcticament, tots els aspectes d'aquesta necessitat a Catalunya, no? Des del punt segon en què demana un compromís o de comprometre l'acció de govern, per tant, tota l'acció de govern del Govern de la Generalitat pel que fa a aquest tema, a la construcció de nous centres, fins a la simple constatació de la insuficiència de places; és a dir, el creixement de la població reclusa respecte a les places que s'estan oferint.

I el tercer punt, que nosaltres creiem que és el més interessant, i que també igual com la diputada d'Iniciativa per Catalunya també en el seu moment, en veure la primera versió de la Moció, també ens va espantar una mica només comprovar que es demanava la descongestió de les presons de la Trinitat i de la Model i després vam poder observar que, a més a més, se'n demanava la substitució, hem de dir que també hi estem absolutament, absolutament d'acord. Jo diria que, a part de les necessitats que tenim a hores d'ara al nostre país de construcció de nous centres pel mateix creixement de la població i, per tant, d'atendre aquesta nova població reclusa que en època de crisi –també ho hem de recordar– doncs es va incrementant de forma més important, hi ha el tema heretat d'aquestes dues presons, i, en especial, el tema de la Model. Jo no m'estendré més en el tema de la Model. Abans, qui m'ha precedit en la paraula ja s'hi ha estès prou a bastament, ho coneix millor que jo i, en tot cas, l'únic que puc fer és corroborar les seves paraules.

En definitiva, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana troba molt encertada aquesta Moció i aprofitem l'avinentesa per demanar una vegada més que el Govern de la Generalitat rectifiqui en aquesta línia; el conseller, en l'última compareixença, ja es va expressar en el sentit que es comprometia aquest any a començar els treballs tècnics pel que fa a la construcció d'un nou centre. Sigui com sigui, nosaltres creiem –igual que aquesta Moció, igual que l'interpellant– que és absolutament prioritari no només per al Departament de Justícia, sinó per a l'acció de govern encarar aquesta problemàtica que és la necessitat de construcció de nous centres; per tant, el vot favorable d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, aquesta és una discussió llarga, d'anys –no?– i que, a més, anem repetint cada any perquè o a través del debat de pressupostos o a través de proposicions no de llei, doncs, va sortint reiteradament aquest tema que en la seva essència, doncs, vostès, els que han intervingut anteriorment, tenen raó en molts dels aspectes que toquen i que jo crec que nosaltres els hem reconegut i el mateix conseller en diferents oportunitats.

El que passa per això és que no tothom es refereix a aquest tema d'una mateixa manera, no? Hi ha qui diu que

realment s'han fet coses importants en aquest terreny i esforços profunds com, doncs, l'existència en aquests moments de Quatre Camins, de la presó de Brians, de la presó de Brians dones, de l'Hospital penitenciari de Terrassa. Això són molts i molts, i milers de milions de pessetes que aquest és, en definitiva, el tema i el problema de la qüestió, no? És a dir, la responsabilitat de govern passa per l'exercici en l'equilibri pressupostari en relació amb les possibilitats econòmiques i en relació amb les voluntats polítiques. I les construccions fins avui portades a terme i l'activitat en aquest sentit penso que no, no va en detriment de la voluntat política i em sembla que aquesta ha sigut manifestada reiteradament pel Govern. En canvi, sí que és un problema la limitació econòmica que fa que en aquest moment no es pugui disposar de tots els centres que serien els desitjables.

De tota manera, senyor Oliart, vostè no s'hi refereix gaire a aquests esforços i hi són. I de tota manera jo penso que d'aquesta interpellació la resposta del conseller va ser en línies globals una resposta que es podria aplicar en aquests moments als tres punts de la Moció i, per tant, d'alguna manera ja es podria donar per contradita aquesta Moció. Però, bé, en tot cas, reiterar que el senyor conseller va dir aquí que en pocs mesos hi hauria una altra presó de quatre-centes places al mateix Brians, en espais disponibles que hi ha, de quatre-centes places. I va dir quelcom més important i és que, en aquesta legislatura, s'iniciaria la construcció –que ja ho havia dit, això, en la interpellació anterior–, la construcció d'una presó de mil sis-centes places, la qual cosa fa suposar l'envergadura, pressupost i extraordinari esforç que suposarà això.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que el Govern compleix aquesta voluntat de millorar la situació. Pensem que la construcció d'aquesta nova presó farà que els aspectes que vostè recull en el punt 3 de la Moció quedin ostensiblement millorats. I, per tant, ens sembla que, des de la responsabilitat de govern del Grup que dona suport al govern, votar quelcom més enllà del que el mateix conseller es va comprometre en la interpellació seria, des del nostre punt de vista, temerari per, possiblement, incompliment posterior, no?

Nosaltres estem d'acord amb la política que es porta des del Departament, reconeixem l'esforç que es fa i esperem que això que va dir el conseller, que les quatre-centes places aquestes de Brians siguin en pocs mesos, i que la nova presó de mil sis-centes places sigui com més aviat millor perquè els treballs ja s'han començat. Per tant, senyor president, votarem en contra de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Passem a la votació del text de la Moció.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Moció ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el
finançament de la sanitat**

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el vint-i-dosè: Moció subsegüent a la interpellació sobre el finançament de la sanitat, presentada pel diputat senyor Reguant, del Grup Mixt, que té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és la Moció subsegüent a la interpellació feta en el darrer plenari. Com vostès recordaran, jo esmentava en aquell moment que havia entès, tenia entès que el president Pujol, en campanya electoral de les darreres europees, concretament el 5 de juny, havia manifestat que el més important ara era la negociació autonòmica i que estava molt confiat que el primer assumpte que es resoldria seria el finançament de la sanitat.

Això, a mi, em va «frapar» perquè és un tema que el segueixo d'anys i jo tenia la convicció que era un tema encara llunyà de resoldre's. Per això em va semblar que la interpellació que havia fet jo abans, que era pel meu propi interès de fer el seguiment d'aquest tema, aleshores va créixer el meu interès en veure aquest posicionament del president en aquell moment. Com vostès van poder escoltar, el realisme del conseller Trias en la seva rèplica deixava clar que l'interès de resoldre'l hi és, les dificultats hi són. Això és el que es va veure.

Em semblava, doncs, que, després de la interpellació i la rèplica i la contrarèplica, era evident que em calia fer una moció per intentar aglutinar tot el pes de la cambra darrere d'aquesta negociació per al finançament de la sanitat, on Madrid tinguessin clar que Catalunya en aquesta qüestió érem una sola veu. Això era el que m'interessava.

És per això, és per això que el primer punt de la Moció diu: «incloure de manera prioritària el finançament de la sanitat a Catalunya en el marc del gir autonòmic que reclama el Govern de la Generalitat», gir autonòmic, des del meu punt de vista, que ha volgut substituir allò que deien aquells de vostès que no volien la reforma de l'Estatut, altres sí que la volíem, però volíem fer una..., rellegir l'Estatut amb generositat; forçar el Govern que el rellegís amb generositat. I ara d'això en diuen «gir autonòmic», que ho trobo bé, hi podríem estar d'acord si aquest gir autonòmic fos ben definit en els seus punts concrets; és a dir, què és el que volem obtenir concretament, a fi i a efecte que hi poguéssim col·laborar en la mesura de la nostra capacitat i també salvant les diferències polítiques que poguéssim tenir.

Per tant, la qüestió d'incloure la sanitat dins del gir autonòmic seria posar un punt concret i prioritari en aquestes negociacions amb Madrid, que d'una vegada per totes es resolgués aquesta qüestió que realment comporta trencament sistemàtic dels plans del Govern pel que fa al desenvolupament de la sanitat a Catalunya.

Cal dir que molt assíduament el conseller Trias o el mateix president inaugura centres d'assistència primària, CAP, hospitals, etcètera..., però també és evident que se'n deixen

d'inaugurar molts d'altres. Ara recordo, així de passada, doncs, un centre a Salt, un centre a Arbúcies, un centre a Palafrugell, un centre a Barcelona, que em penso que aquest es farà demà, un centre, etcètera..., on s'han d'ajornar per bé que estan planificats i estan pressupostats, però no es pot complir el pressupost per aquella mancança sistemàtica que surt en gairebé tots els temes que toquem aquí. Estem gestionant bé, estem planificant bé, però no tenim recursos i això ens trenca la nostra idea d'equilibri social.

Per tant, el primer punt que agrairia que votessin és aquest, en el sentit que el finançament de la sanitat ja sabríem que en el gir autonòmic vol dir sostre màxim per al finançament de la sanitat. Això no vol dir que aquells grups polítics que ens sembla que a la reforma de l'Estatut, i no diguem al títol vuitè de la Constitució, no es contemplés el dret a l'autodeterminació, ho veuríem millor perquè ens obriria una porta més àmplia per intentar resoldre els problemes de Catalunya. Però en aquest moment l'eina que tenim és aquesta i en aquesta voldria que la cambra hi estigués darrere per intentar forçar aquest punt cabdal per al bon funcionament del desenvolupament sanitari a Catalunya.

El segon punt diu: «negociar amb màxima fermesa el finançament de la sanitat amb criteris de suficiència i equilibri territorial evitant la discriminació respecte a l'Insalud». No els vull cansar, ja sé que porten aquí moltes hores de treball ja, i, per tant, aniré al gra.

La qüestió de la discriminació, només els apuntaré el que els vaig dir ja en la interpellació: hi ha greuge comparatiu i discriminació pel que fa al tractament de la sanitat a Catalunya en relació a com es finança l'Insalud - gestió directa. Vostès ja saben que ells, immediatament que han acabat els recursos per satisfer els seus plans de desenvolupament sanitari en aquelles comunitats que ells en són els responsables, agafen els seus crèdits extraordinaris previstos per llei i els desenvolupen. I en aquests crèdits nosaltres no hi som. A última hora, quan es liquida el pressupost, aleshores a nosaltres se'ns diu que se'ns darà, però que se'ns darà una vegada s'ha liquidat i una vegada els terminis de pagament s'han complert, que a vegades poden durar fins dos anys -deia- i això comporta la necessària tramitació de crèdits pont o *factorings*, amb carregament del pes financer a la nostra esmena. Per tant, és un tema evident que s'ha de resoldre.

L'altre greuge comparatiu i discriminatori és amb relació al País Basc, que sintèticament..., ells, que van estar vuit anys més que nosaltres perquè se'ls traspassés la competència en matèria sanitària, resulta que, un any després que se'ls hagués tramès, ja els daven un tracte preferent. I ells, que són comunitat autònoma, actuen com a comunitat autònoma per una vessant i com a Insalud - gestió no transferida. És a dir que ells participen immediatament en els crèdits ampliables, amb la qual cosa acaben les liquidacions de cada pressupost sense una pesseta de dèficit. El nostre dèficit, reconegut pel conseller, és de 8.000 milions de pessetes/any; és molt diner, quan aquí estem veient que a les presons això no pot ser, allò altre no..., per manca..., hi ha idees, hi ha capacitat de gestió, no hi ha recursos. Per tant, els agrairia que

preguessin en consideració votar a favor aquest segon punt que demana només que no hi hagi greuge comparatiu ni discriminació en relació amb l'Insalud, que és una cosa d'estricta justícia i, dins dels paràmetres en què ara ens movem, hi cap, des del meu punt de vista.

I el darrer punt és el que diu: «reclama la concreció i liquidació urgent del deute real estimat per la Conselleria de Sanitat i l'aflorament del dèficit sanitari i la seva liquidació urgent, i establir mecanismes de cara al futur automatisme en el cas que es produeixin desviacions».

Aquí podria semblar que hi ha una redundància o una repetició conceptual. A mi no m'ho va semblar i els diré per què: per la següent cosa, perquè nosaltres tenim un dèficit que la Conselleria afirma que hi és..., i que Madrid el reconeix. Per tant, aquest és un dèficit que ja està disposat a pagar. Però, després, hi ha allò de les factures en els calaixos que Madrid no diu quina quantitat és i nosaltres l'hem d'estimar només. Per tant, crec que hi ha dues temporalitats: una, resoldre el deute reconegut de manera immediata, i l'altra, intentar fer aflorar aquest deute pendent encara per intentar que se'ns reingressi de la manera més urgent possible, a la vegada que s'arbitrin mecanismes d'automatisme perquè quan, en el successiu, en els pressupostos es produeixin desviacions pressupostàries hi hagin, doncs, uns mecanismes automàtics que les corregeixin i ens evitin fer *factoring* o crèdits pont, és a dir, més endeutament.

Per tant, ens sembla que la Moció és coherent amb la interpellació, que intenta, doncs, recolzar la gestió de govern en aquest tema concret, i ens sembla que, si s'aprova, podria donar un impuls on el Ministeri de Sanitat i el Govern de l'Estat prenguessin en consideració que Catalunya no està més disposada a viure en el furgó de cua del finançament de la sanitat.

Per tant, amb l'agraïment a l'atenció que m'han dispensat en l'exposició dels continguts d'aquesta Moció, res més a dir-los.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per consegüent, els grups es poden posicionar. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Tan sols, en primer lloc, felicitar una vegada més el senyor Reguant, el doctor Reguant, per l'oportunitat de la presentació d'aquesta Moció. Tant en la substanciació de l'anterior interpellació com en la mateixa Moció avui a debat, ha quedat més que palès que el problema del finançament de la sanitat a casa nostra no està resolt.

Pel que fa als tres punts concrets de la Moció, cal dir, en el primer punt, que diu: «Incloure, de manera prioritària, el finançament de la sanitat a Catalunya en el marc del gir autònom que reclama el Govern de la Generalitat»..., d'acord, hi estem absolutament d'acord; el mateix conseller va dir que això s'estava negociant. Cal negociar això ràpidament, hi han molts proveïdors, moltes indústries a Catalunya

que reclamen una negociació immediata perquè estan en joc llocs, feina, treballadors que les seves empreses passen moltes vegades, per culpa d'aquest tema, per problemes molt importants. Nosaltres desconeixem el marc i el gir, però que cal negociar, això, senyor Reguant, és evident.

El punt 2 diu: «Negociar amb la màxima fermesa el finançament de la sanitat a Catalunya amb criteris de suficiència i equilibri.» *Verde y con asas*: «màxima fermesa», que no n'hi ha hagut fins ara, «amb suficiència i equilibri» i evitant la discriminació respecte a l'Insalud i buscant, a més a més, les millors condicions per a Catalunya, senyor Reguant, buscant les millors condicions.

I, per fi, reclamar la concreció i liquidació urgent del deute real estimat per la Conselleria de Sanitat i l'aflorament del dèficit. Senyor Reguant, amb paraules del senyor conseller, en la seva resposta a la interpellació, va dir: «La nostra posició és clara: en primer lloc, l'aflorament del deute, aflorament del dèficit que s'hagi pogut generar des del 91, 92, 93; dèficit que es valora en 280.000 milions, com li deia, i que el plantejament, doncs, és que ens el paguin. D'aquests 280.000 milions de pessetes, aproximadament ens en toquen uns 50.000, i, per tant, això és important que ens ho paguin d'un cop.» És a dir, senyor Reguant, ara decidirem, però mai cobrarem. Cal que decidim, però cal també que cobrem com abans millor.

És per això que el Grup Popular votarà a favor dels tres punts d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per anunciar que el nostre Grup votarà favorablement tots els punts d'aquesta Moció que ha presentat el senyor Reguant; per felicitar-lo, efectivament, per les seves tasques, sempre difícils, des d'una posició com és la del Grup Mixt, i per assenyalar que des del nostre punt de vista, tal com ja hem expressat moltes vegades des d'aquest Parlament, el problema del finançament de Catalunya és extraordinàriament important, i un dels aspectes, dins d'aquest finançament, que tenen una entitat pròpia, particularment difícil i complicada i injusta per a Catalunya és precisament pel que fa referència a la sanitat, que s'expressa, des del nostre punt de vista, en dos aspectes fonamentals: en primer lloc, la insuficiència, i, en segon lloc, els retards, que tots dos són prou importants.

Per tant, ens sembla que aquests tres punts, el primer dels quals és l'establiment d'una prioritat..., és a dir, és marcar clarament que, dins dels greus problemes que tenim de finançament, la sanitat és prioritària, ha de ser prioritària i, per tant, s'ha de destacar com a tal a l'hora de negociar, a l'hora de discutir, a l'hora d'establir els canvis que s'han de produir en el finançament i en les competències de Catalunya a l'hora de negociar i debatre l'anomenat «gir autònom». El segon punt és, és clar, el que assenyala que, quantitativament, això ha de canviar, això ha d'arribar a uns

nivells de suficiència de recursos molt llunyans dels que tenim avui. I el tercer és dir: molt bé, però és que, a més a més, hi ha uns retards, hi ha uns deutes, hi ha uns dèficits que es produeixen per aquesta situació que també han de tenir solució.

Per tot això em sembla que aquests punts, tal com estan formulats, són molt importants; crec molt sincerament que no són en absolut uns punts que puguin ser rebutjats per la majoria, al contrari: crec que és un suport al Govern i a mi em sembla bé, a nosaltres ens sembla bé; hi ha qüestions fonamentals per al nostre país —ho hem dit moltes vegades des de la tribuna— que pensem que és molt bo que puguem assolir la unanimitat, que puguem assolir una posició conjunta, que el Govern de Catalunya, a l'hora de negociar, no únicament expressi la seva majoria absoluta, legítima, sinó que pugui expressar, a més a més, l'acord de totes les forces polítiques, que tingui el suport de totes les forces polítiques, i el finançament, com les competències a Catalunya, com la llengua, com altres temes, jo crec que són aquests fonamentals, en els quals hem d'intentar sempre arribar a l'acord, arribar al consens, arribar al ple suport a la política del Govern de la Generalitat per demanar, ni més ni menys, allò que ens correspon, allò que és de justícia, com és el finançament, en aquest cas concret, de la sanitat.

Per tot això, nosaltres, òbviament, votarem a favor, però demanem que tots els grups de la cambra, i d'una manera molt especial la majoria, també votin a favor aquesta proposta, que estem segurs que servirà de suport al Govern en la seva negociació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya no intervé. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista també donarà suport a aquesta Moció, amb el benentès que en aquests moments el nostre Grup Parlamentari està treballant activament per arribar a una bona negociació del finançament sanitari, no solament per a Catalunya, sinó també per a la resta de l'Estat, i tant en aspectes conjunturals com en els de fons.

Aquesta és una negociació complexa que contempla especificitats respecte a Catalunya. Entenem que el tema del finançament cal solucionar-lo, evidentment, de manera prioritària, i també cal que es produeixi de forma definitiva l'aflorament del deute i que els pressupostos siguin reals, i tot això especialment en uns moments complicats no únicament per a la sanitat, sinó també de forma global.

Volem deixar ben clar que aquest camí s'està emprenent, encara que l'acord definitiu està dificultat no solament pel context econòmic, sinó també..., i cal afegir el programa de convergència econòmica, encaminat a complir els requisits fixats al Tractat de Maastricht.

Aquest compliment de les condicions de convergència en una conjuntura econòmica no favorable com l'actual implica

una racionalització de la despesa de les administracions públiques. La Generalitat de Catalunya ha assolit un acord amb l'Administració central en relació amb els escenaris pressupostaris de la Generalitat fins a l'any 1996 per tal de complir els requisits que determina el programa de convergència pel que fa a la reducció del dèficit de les administracions públiques. I, en línies generals, Catalunya es compromet a acomodar la seva actuació pressupostària de manera que el dèficit d'execució no financer, en termes del PIB, no sobrepassi en cap exercici el previst en l'escenari.

En aquest context, la despesa en el sector sanitari, per exemple, creix el 1993 un 12,3%, percentatge superior de més de dos punts a l'augment al pressupost consolidat, que és de 10,2%.

Per tant, som conscients que la despesa destinada a la sanitat no és resultat d'una decisió autònoma de la Generalitat; entenem que la dependència financera arriba tant a la determinació del volum de recursos que vagin destinats al sector sanitari com a la distribució en el temps de l'entrada dels fons en la tresoreria de la Generalitat de Catalunya. I, a més, la problemàtica de participació en les despeses d'Insalud —gestió directa, que ja s'ha comentat, i en aquests moments de restriccions pressupostàries, fa que encara, d'alguna manera, es puguin agreujar aquests problemes.

Tot això comporta la necessitat de dur a terme un conjunt de mesures organitzatives, pressupostàries i de gestió que permetin millorar l'eficiència i l'equitat del sistema. Durant els últims anys s'han produït una sèrie de factors —com per exemple l'extensió de l'assistència sanitària pública dels sectors desprotegits, l'envelliment de la població, els avenços de la tecnologia mèdica i l'aparició de noves patologies— que han provocat un increment de la demanda dels serveis sanitaris. I aquesta insuficiència de recursos per afrontar la demanda creixent, fet que previsiblement continuarà en el futur, fa que sigui necessària la consecució d'aquest acord, que no solament garanteixi l'adequat finançament, sinó que també introdueixi criteris d'eficiència econòmica que garanteixin una utilització racional dels recursos, que sempre seran escassos, de la sanitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Renau.

El Sr. RENAÚ: Gràcies, molt honorable president. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, agrair al doctor Reguant que hagi presentat aquesta Moció. Ell, tal com va dir a la interpellació, només la presentava per un motiu: que totes les forces polítiques d'aquest Parlament poguessin i volguessin recolzar el conseller de Sanitat en les negociacions que s'estan duent a terme entre el Govern de la Generalitat i el Govern central.

Pel que he pogut escoltar de tots els grups polítics, i avançant-me ja en el nostre posicionament, li puc dir que votarem a favor, i, per tant, el que vostè volia aconseguir s'ha aconseguit: tota la cambra recolzarà aquestes negociacions.

Per tant, no voldria fer-me gens pesat i no voldria anar repetint, fil per randa, tot el que tant vostè com el conseller de Sanitat van fer en la interpellació; crec que la cambra m'agrarà que no m'allargui més. Però tothom hi està d'acord –vostè ho va dir, la frase ja coneguda del conseller de Sanitat–: el finançament és un finançament totalment pervers, és absolutament pervers. I, tal com els deia, no posaré ara a explicar aquesta perversitat, perquè tant vostè com el conseller ho van explicar a bastament.

Passaré, doncs, directament, a posicionar-me en els diferents punts de la Moció.

El punt número 1, el votarem a favor, malgrat que el seu redactat podria fer pensar que fins ara el Govern de la Generalitat no tenia com a prioritat el finançament de la sanitat, i això no és així. Com vostès saben, dins de les mesures d'impuls autonòmic que el Govern de la Generalitat està negociant amb el Govern central, un dels temes prioritaris ha estat i és el del finançament de la sanitat. I puc dir que les negociacions que s'estan mantenint per tractar aquesta qüestió permeten pensar que en un termini més o menys curt de temps es podrà disposar d'un sistema de finançament diferent de l'actual que pugui satisfer, si no totalment, sí que parcialment les nostres necessitats.

El punt número 2, també el votarem a favor, ja que creiem que és imprescindible que el finançament sanitari es fonamenti en els principis de suficiència i equitat i que garanteixi l'equilibri entre les diferents comunitats autònomes. Cal, igualment, que s'elaborin uns pressupostos reals, en base a la despesa liquidada de l'exercici anterior, per evitar les desviacions que es van repetint any rere any i que afavoreixen l'acumulació d'un dèficit cada cop més elevat. Aquest dèficit imposa l'endeutament de les comunitats autònomes en competències transferides en matèria de sanitat i comporten greus perjudicis als proveïdors del sistema sanitari pel retard amb què s'efectuen els pagaments.

I el tercer punt també el votarem a favor, perquè és molt important que hi hagi un aflorament del dèficit sanitari. Aquest deute, segons les dades del Departament de Sanitat i Seguretat Social, se situa al voltant de 150.000 milions de pessetes, malgrat que el Ministerio de Sanidad només en reconegui una xifra aproximada de 90.000 milions. L'existència d'aquest deute va suposar l'any passat que el Govern de la Generalitat hagués de pagar la quantitat de 8.000 milions de pessetes en concepte d'interessos dels crèdits sol·licitats per fer front a les obligacions contretes amb els seus proveïdors.

També és lògic el vot favorable, perquè, tal com es demana, és evident que un cop reconegut el deute és molt important que ràpidament es faci la seva liquidació, però jo crec que el més important de tot és l'última part d'aquest tercer punt, que exactament diu: «que s'estableixin mecanismes, de cara al futur, d'automatisme en el cas que es produeixin desviacions».

De tots els problemes de finançament el problema de fons és que any rere any els pressupostos són irrealistes, són falsos, i per tant es produeixen importants desviacions, unes

desviacions en una part reconegudes, que afloren al final de cada any, però hi ha unes altres desviacions que no són reconegudes, que apareixen cada tres o quatre anys; són –tal com deia el conseller– les factures als calaixos.

A nivell de tot l'Estat, a finals del 93 aquesta xifra és de 280.000 milions de pessetes, malgrat que el mateix conseller deia que, com a mínim, s'haurien d'afegir-hi –com a mínim– 150.000 milions més. Estaríem tots d'acord que encara que només fossin els 280.000 milions de pessetes, estaríem tots d'acord que els fessin aflorar i que ho fessin d'un cop. Aquest no és un bon sistema de funcionar; amb aquestes desviacions no és una manera de tirar endavant el finançament de la sanitat i, per tant, nosaltres creiem que el sistema de finançament sanitari a nivell de tot l'Estat ha de complir dos aspectes bàsics –ja n'han parlat tots els meus companys, però deixeu-m'ho repetir–: un, de suficiència, i l'altre, de ser un sistema que eviti la discriminació de les comunitats autònomes que tenen els traspassos de sanitat.

És cert que hi ha negociacions en aquests moments entre el Govern de la Generalitat i el Govern de Madrid, per cert que aquestes negociacions si arriben a bon port seria en benefici no solament de Catalunya, sinó de tot l'Estat en el seu conjunt.

Aquestes negociacions es basen en tres aspectes. En primer lloc, tal com hem dit, l'aflorament del deute; en segon lloc, garantir la suficiència i, per tant, fer una valoració real de quina serà la despesa del 94 basant-nos en la despesa del 93 i en l'evolució d'aquest any, i ser capaços de fer uns pressupostos de l'any 95 basats en la realitat de la despesa del 94, i, en tercer lloc, establir un mecanisme d'automatisme basat en l'aplicació de les correccions d'aquestes desviacions i que s'apliquin els crèdits automàticament.

Per tot això, en coherència amb els plantejaments defensats pel Govern de Catalunya durant els últims anys en l'àmbit de la sanitat, creiem que és del tot necessari un replantejament de l'actual sistema de finançament de la sanitat catalana, i és per tot això que nosaltres votarem a favor del text d'aquesta Moció.

Només demanaria a l'il·lustre diputat senyor Reguant, que ha presentat la Moció, si en el tercer punt, la part que diu: «la concreció i liquidació urgent del deute real estimat per la Conselleria de Sanitat», ho volgués treure, perquè realment nosaltres trobem que és una part que és repetitiva i redundant. I creiem que aquesta Moció seria molt més concreta si es pogués treure aquesta frase; no sé si reglamentàriament es pot treure, si no, demanaríem al nostre Grup que votés en contra d'aquesta part.

El Sr. PRESIDENTA: Reglamentàriament, si el proponent de la Moció el suprimeix, evidentment, es podria fer. Precisi exactament què és el que vol suprimir.

El Sr. RENAU: Del tercer punt...

EL Sr. PRESIDENT: «...estimat per la Conselleria de Sanitat»?

El Sr. RENAU: «la concreció i liquidació urgent del deute real estimat per la Conselleria de Sanitat». Això.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, quedaria només: «Reclamar l'aflorament...»

El Sr. RENAU: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Gràcies, senyor Renau. El senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ha entès el suggeriment que li fa o el prec que li ha fet el senyor Renau?

El Sr. REGUANT: Per bé que la complexitat és evident, crec que l'he arribat a entendre. *(Rialles.)*

El posicionament respecte a aquest punt diu el següent, em demanen que retiri el que diu: «la creació i liquidació urgent del deute real estimat per la Conselleria de Sanitat». Jo tinc la impressió que haig d'agrair al Grup de la majoria i a l'il·lustre diputat que ha fet ús de la paraula per defensar aquest punt, perquè jo no m'havia adonat d'aquesta redundància o repetició conceptual que hi podria haver en aquest punt, i el mot «aflorament» ja és prou ampli, perquè «aflo- rar» vol dir tot allò que l'altra part reconeix, allò que ja ha reconegut i allò que està disposat a reconèixer o que si obre els calaixos i treu les factures li sortirà, no dic que ho faci.

Per tant, jo també estic d'acord amb vostè que probablement això millora el tercer punt i si els altres grups que s'hi han manifestat a favor no hi tenen res en contra –que jo també espero que ho vegin d'aquesta manera– ho deixarem així.

De manera que agraeixo als grups de la cambra el seu posicionament, també a aquells que no han parlat, que sé que ho han fet perquè saben que els comprenc i els conec bé i saben que entenc molt bé com ells pensen. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau..., ai, senyor Reguant.

Com que el senyor Reguant ha condicionat la supressió d'aquestes paraules a l'acceptació dels altres grups, ho pregunto als altres grups. Hi estan d'acord? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs així se sotmetrà a votació el text de la Moció amb la supressió abans dita.

Vots a favor?

El text de la Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

(Remor de veus.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol

Passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpellació sobre la política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula per fer la seva presentació. *(Remor de veus.)* Silenci.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, difícilment es podria presentar una moció més justa i més ajustada al sentit comú que la que presento, i no vulguin veure en això una presumpció personal, perquè no és mèrit meu, és per la naturalesa mateixa del tema.

Què és el que demanem en el primer punt? En el primer punt demanem transferir als ajuntaments de Catalunya la subvenció destinada als ajuntaments per a noves activitats d'atenció a la infància, zero-tres anys, segons el conveni signat pel Departament de Benestar Social amb el Ministerio de Asuntos Sociales.

Voldria fer –i em sembla que és important–, senyores i senyors diputats, una petita nota prèvia, que és que no defenso aquest tipus de convenis del Ministerio de Asuntos Sociales, però penso que estem en un estat de dret i si se signen convenis s'han de complir honestament.

He trobat dificultats per obtenir informació d'aquest tema, però, malgrat tot, la informació de què ara disposo –i lamentablement– confirma les meves sospites inicials. Era molt sospitos que de cinquanta-un programes de creació de noves escoles bressol, quaranta-set teòrics beneficiaris fossin ajuntaments governats per Convergència i Unió –no es podia sospitar això ni del Govern que actualment tenim. Segon, dels cinquanta-cinc projectes de l'annex, cinquanta-un són falsos projectes, perquè proposen la creació de cinquanta-una escoles bressol que ja existeixen.

I la demostració és senzilla. L'any de referència del conveni –per tant, la que hauria de ser de creació d'aquestes noves escoles– és l'any 93, ja que aquests convenis es refereixen al pressupost del 93. Doncs bé, totes –totes– aquestes escoles tenien subvenció del Departament d'Ensenyament el 1992, segons consta en el DOGC del 21 del XII del 92, cosa que indica que existien en el curs 1991-92, per tant, abans ja del 92 i no del 93 existien. Però, a més, moltes –si no totes–, moltes d'aquestes escoles tenien subvenció el 1990, la qual cosa vol dir que havien estat creades abans de l'any 1990, segons consta en el DOGC del 19 del XII de 1990.

S'ha pretès donar-me una excusa jurídica que jo qualificaria «d'infantil». Efectivament, la LOGSE estableix –com tots vostès, senyores diputades i senyors diputats, saben– una nova ordenació del sistema educatiu, per tant, estableix noves etapes –entre elles, l'etapa d'educació infantil– i noves homologacions de centres. En el cas de les escoles municipals, a tots els nivells –no només en les escoles d'educació infantil–, l'homologació es fa per conveni, segons la LOGSE i els decrets d'aplicació. En el cas de les escoles bressol el conveni pressuposa un canvi de denominació genèrica: aquestes escoles que ja existien amb el nom d'«escola llar», «escola bressol» passen a partir d'aquest conveni a denominar-se «centres d'educació infantil», perquè la LOGSE estableix el caràcter educatiu d'aquesta primera etapa. Però tots vostès comprendran que aquest canvi de nom i altres millores educatives no suposen la creació d'aquestes escoles en el sentit que diu el conveni del Ministerio de Asuntos Sociales, que han de ser serveis de nova creació, i no són serveis de nova creació; és més, jo diria que a Catalunya com que les escoles municipals ja tenien una vocació i una pràctica educativa, no suposa ni tan sols un canvi molt gran aquest conveni.

Bé, però en tot cas si entréssim en aquest joc legal que jo qualifico d'infantil resulta que tampoc serveix de res, perquè

si agafem l'annex d'aquest conveni que han signat amb el MAS ni totes les escoles que figuren en aquest llistat tenen fet el conveni —com em va respondre en preguntes orals el conseller de Benestar Social—, perquè n'hi faltaven sis a la relació que m'havien donat, i dues d'aquestes escoles no figuraven ni tan sols en la relació d'escoles subvencionades l'any 1993, per tant, ni tan sols —si no s'ha corregit això— tindrien subvenció. Per tant, no hi ha per on agafar-ho.

Què ha passat en realitat? El que ha passat és que el conseller de Benestar Social d'una forma destrallera per fer aquest conveni ha copiat una part de la llista de les escoles bressol que ja estaven subvencionades el 1992. I quan dic que ho ha copiat —si m'ha de contestar la senyora Rosa Bruguera—, ho ha copiat, senyora Rosa Bruguera, amb sis noms defectuosos, amb l'ordre alfabètic alterat, etcètera. És a dir, no solament existien abans de l'any 93, sinó que tots els errors que té el seu annex són els errors —o si no eren errors és que s'han canviat de nom— que hi havia a la llista de subvencions del 92. Per tant, aquestes escoles existien abans del 93, no?, perquè vostès han copiat la llista precisament no del 93 —que si haguessin estat una mica més delicats era el que haguessin fet—, sinó que han copiat la llista del 92.

Per què han fet això? Per dues coses: primer, perquè no pretenien després de la signatura d'aquest conveni fer noves activitats d'atenció a la infància, que és una de les condicions del Consell de Ministres per al conveni, i segona cosa que pretenen és que s'«incauten» —mai he parlat, senyora Rosa Bruguera, de cap benefici particular, eh?, sempre em refereixo si van o no van als municipis, això ha de quedar claríssim—, d'una subvenció addicional destinades als municipis. I no pensi, senyora Rosa Bruguera, que és una opinió meua. Amb carta al senyor Joaquim Nadal, com a president de la Federació de Municipis, el conseller de Benestar Social diu, taxativament: «L'aportació del Ministerio, de 121,8 milions, s'incorporarà a l'estat d'ingressos del pressupost de la Generalitat»; no pretenen fer una transferència addicional més gran que la que ja venien fent als municipis.

Anem al segon punt de la Moció, per acabar. En el segon punt es demana fer gestions per corregir de forma adequada els programes. És clar, perquè, senyores diputades i senyors diputats, la forma burocràticament més senzilla seria dir: transferir als municipis teòricament beneficiaris els 121 milions que aporta l'Estat. Però, és clar, quin problema hi ha? Que 47, sobre 51 —47, més o menys, eh?, si en un he copiat malament la relació de la guia no crec que tingui massa importància—, diguem que uns 47, sobre 51, estan governats per Convergència i Unió. Jo pregunto, senyora Rosa Bruguera: seria just que demanéssim que fessin un repartiment d'aquest tipus? Suposo que vostè mateixa dirà que no.

Encara que jo voldria fer una advertència. Reconec que aquests quaranta-set municipis de Convergència mereixen una reparació especial per part del senyor Comas, perquè aquests municipis de Convergència ni tan sols coneixien que figuraven en aquest conveni que els implicava. I altre cop, senyores i senyors diputats, això no són paraules meves: de les poques respostes adequades que he obtingut del conse-

ller de Benestar Social —i els llegeixo literalment l'escrit dirigit a la Mesa del Parlament— diu: «Els ajuntaments titulars de les escoles» —això diu el senyor Comas— «no coneixien prèviament la signatura d'aquest conveni entre el Ministerio de Asuntos Sociales i la Generalitat de Catalunya, a través del Departament de Benestar Social.» És clar, per què no el coneixien? Perquè si no pretenia el senyor Comas que fessin cap nova activitat d'atenció a la infància i no es pensava passar ni un duro més que el que ja estava prèviament establert de la signatura del conveni, no necessitaven saber-ho.

Jo penso, per tant, que aquests municipis mereixen una reparació per part del senyor Comas. Ara bé, jo pregunto, senyores i senyors diputats: mereixen un premi, però seria just que aquest premi fos econòmic? Em sembla que no. El premi ha de ser més aviat un diploma de fidelitat al partit, perquè ha hagut de ser un diputat socialista el que denunciï aquesta irregularitat, i ha hagut de ser el president de la Federació de Municipis de Catalunya el que protesti davant del senyor Comas d'aquesta anomalia. Però no seria justa que, encara que aquests alcaldes mereixen una reparació, aquesta reparació sigui de tipus econòmic.

Per tant, quina és la solució adequada? La solució adequada és el que preveu el conveni: que hi ha una comissió mixta de seguiment. Mixta perquè hi ha tres membres que representen la Generalitat de Catalunya. I miri, jo els demano que per la dignitat de Catalunya, que sigui precisament la part catalana d'aquesta comissió mixta —ho repeteixo: la part catalana d'aquesta comissió mixta, i no, la part estatal— la que demani la correcció dels programes que siguin irregulars.

Una altra advertència. El senyor conseller d'Ensenyament, que no em va voler contestar el tema polític en la interpellació, em va dir: «Oh, hi ha l'Administració estatal. Per què no es dirigeix a l'Administració estatal?» Miri, jo sóc diputat del Parlament de Catalunya. Hem de ser institucionals. La meua primera obligació és dirigir-me al Parlament de Catalunya i al Govern de Catalunya. Per tant, jo penso que, per dignitat de Catalunya, hauria de ser la part catalana de la Comissió la que demanés rectificar els convenis. Perquè això no suposa la pèrdua de subvenció. Precisament aquest any el repartiment s'ha fet d'acord amb la població infantil, i correspon un 14 i escaig per cent a Catalunya, i un canvi en els convenis —jo penso, i això mateix va dir el conseller de Benestar Social— no suposaria la pèrdua de subvenció.

Ja per acabar seriosament, del tot, voldria dir només que rectificar és de savis. Tothom es pot equivocar, en particular alguns diputats. I si no volgués ser indiscret, diria, fins i tot, alguns consellers reconeixen que tinc raó.

Si no volen reconèixer avui aquest error en la votació, jo els demano que el reconeguin i el rectifiquin en la intimitat de la Comissió Mixta de control i seguiment d'aquest conveni.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. No hi han esmenes, per consegüent procedeix la fixació de posició: el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable als quatre punts d'aquesta Moció que, ben escoltat amb deteniment el seu ponent, el senyor Magí Cadevall, no té altra finalitat que fer una reparació o una correcció sobre quelcom que s'ha de fer i no es fa, com és el de tirar endavant aquest posar al dia tots aquests centres d'educació especial amb els seus complements i aplicant-li el mapa escolar d'educació especial, i intentar també que, mentre tot això no arribi a bon port, tot allò, totes aquelles plantilles existents en centres concertats d'educació especial que no perdin la feina, sinó que es considerin com quelcom a tenir en compte en el replanteig.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant, encara que la presidència sospita que s'ha posicionat respecte a la Moció següent, no aquesta. Ha parlat de quatre punts i només n'hi ha dos, però és igual.

El Sr. REGUANT: Perdoni, senyor president. Reconec la meva errada, que es fruit només de la Moció del punt anterior i, per tant, recolzaria els dos punts que, d'alguna manera, intenten, també..., fan pilota sobre el mateix concepte, que és el tractament especial respecte a les escoles bressol, que és també especialitat del mateix diputat.

Gràcies, senyor president, pel seu interès en corregir la meva errada. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular comparteix la preocupació que va originar la interpellació sobre la política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol i la Moció avui a debat, que es fonamenta en la manca de comprensió per part del Departament d'Ensenyament de la veritable funció social i educativa que té la part no obligatòria de l'ensenyament infantil en el tram corresponent als zero-tres anys.

Creiem que, els canvis produïts en l'estructura familiar catalana fan indispensable la generalització d'uns serveis externs al nucli familiar destinats a l'atenció dels nens de menys de tres anys en els horaris laborals dels seus progenitors. Només així es poden garantir els drets laborals i socials de les dones. Sense que aquests serveis siguin accessibles a tots els sectors econòmics, continuarem situant les dones en una falsa alternativa: tenir cura dels fills més petits o prioritzar la pròpia carrera professional.

I diem que és una falsa alternativa o una alternativa artificial perquè el problema radica en la insuficiència dels serveis públics d'educació infantil, en el tram de zero a tres anys. Per una altra banda, i estrictament en l'àmbit pedagògic, sembla difícil qüestionar el fet que, com més aviat s'iniciï el procés educatiu, sobretot en l'àmbit lingüístic, hi ha unes millors expectatives de creixement intel·lectual. Tots els estudis confirmen que, com més aviat s'iniciï l'aprenentatge dels instruments intel·lectuals que fan possible el propi aprenentatge i la llengua, és el fonament del coneixement humà, millor és l'evolució posterior del subjecte.

No és casualitat que els articles 7.2 i 65.1 de la LOGSE donessin certes garanties, després d'incomplertes per manca de pressupostació, pel que fa a la creació d'una oferta suficient de places al primer cicle d'educació infantil. En aquest sentit, totes les excuses de la Conselleria sobre la necessitat de prioritzar els cicles obligatoris parteixen, tot i tenir una part de raó, d'una opció prèvia errònia del Govern socialista amb el recolzament de CiU a Madrid. L'equivocació va ser menystenir l'educació infantil no obligatòria, obviant el fet que aquesta pot tenir una funció molt més efectiva de correcció de les desigualtats socials, i tampoc no s'ha aconseguit un increment progressiu de les partides destinades a concertació d'educació infantil no obligatòria.

El mateix podríem dir de la incorporació d'aquestes despeses com a educació variable en l'IRPF. Tot i la limitació de les propostes formulades per aquesta Moció, que es limiten només a unes partides inicialment destinades per l'Estat als serveis locals d'atenció a la infància, hi votarem a favor.

La LOGSE recull la possibilitat de convenis entre l'Administració educativa —en aquest cas la Generalitat—, les corporacions locals i entitats socials sense ànim de lucre. I això és molt important en la mesura en què hi ha un camí obert per incrementar l'oferta inexistent de places d'educació infantil.

Els recordem que la Conselleria, en la presentació del mapa escolar de Catalunya, plantejava com a objectiu bàsic assolir la igualtat d'oportunitats en l'accés al saber. Amb l'actual política pressupostària en matèria educativa podem afirmar que els infants de menys de tres anys de bona part de les famílies catalanes, les de menys poder adquisitiu, queden discriminats en comparació amb els alumnes d'aquelles famílies que disposen dels mitjans per proveir-se d'aquesta educació infantil no obligatòria.

El president Pujol en diferents ocasions ha parlat de la crisi demogràfica catalana i dels seus efectes sobre el manteniment de la nostra identitat nacional. Fa pocs mesos es va presentar amb tota solemnitat el Pla integral per a la família de la Generalitat. Igualment s'ha promogut la participació de la Generalitat en l'Any internacional de la família. Totes aquestes han estat accions positives, però no deixa de ser irònic que, quan CiU té una oportunitat de fer quelcom més que parlar en defensa de la família, opta per mirar en una altra direcció i per parlar de manca de pressupostació. Si són vostès tan importants a Madrid, ja és hora que sigui en aquestes coses i no en unes altres on es noti la seva importància.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per anunciar el vot favorable d'Iniciativa per Catalunya a la Moció presentada pel senyor Magí Cadevall en nom del Grup Socialista.

Com a anècdota voldria recordar que jo em vaig incorporar a aquest Parlament, o reincorporar, exactament ara fa un any, en el darrer Ple, els últims dies de juny, i que vaig començar fent una interpellació d'urgència sobre les escoles bressol, i que la primera pregunta era sobre aquesta mena de situació de desgavell competencial que hi ha sempre en el tema d'escoles bressol, educació infantil i infància, en què intervenen, si més no, tres conselleries, i que en aquell moment, a més, amb l'anunciat Pla de la família, que s'havia anunciat durant la companya electoral, creiem que encara podien ser més les famílies polítiques que intervinguessin també en la gestió d'escoles bressol.

En concret, en el punt de la Moció..., i anunciar per què votarem favorablement. En part perquè, els temes que ha suscitat el senyor Magí Cadevall, el Grup d'Iniciativa per Catalunya els havia plantejat ja en forma de preguntes; perquè ens va estranyar també a nosaltres el fet que hi hagués també un acord entre el Ministerio de Asuntos Sociales i la Conselleria de Benestar Social per destinar..., o un acord per fer una obra nova per a uns centres que ja no eren nous, i que aleshores hi pot haver aquest debat jurídic. No hi entro, i anava a dir que gairebé tant se me'n dona sobre si havia canviat la denominació, els noms, i per tant podien dir que eren nous i no eren nous, etcètera. Però que, en tot cas, eren –i això sí que és el punt en què voldríem insistir– una partida destinada als ajuntaments. És cert que el Govern de la Generalitat destina diners als ajuntaments per treballar en temes d'escoles bressol, però en canvi sembla que en principi una quantitat destinada d'una manera finalista a uns ajuntaments ha d'anar a parar a aquests ajuntaments.

Segona qüestió. Perquè s'ha dit abans aquí també, però en aquest cas jo vaig tenir molt interès a fer les consultes a un seguit d'ajuntaments dels que apareixien com a destinataris d'aquests diners o dels beneficis d'aquest conveni. Aquests ajuntaments no ho sabien. Després en una resposta del conseller se'ns va confirmar que realment no ho sabien. Ara, la meua pregunta és: jo, que he estat tots aquests anys regidor –en sóc encara– d'un ajuntament, si no hi ha acord de ple o de comissió de govern, es pot signar un acord? No, és que no. I, per tant, no es pot rebre aquesta quantitat.

Per tant, estem en aquest cas avalant una operació que em penso que és gairebé tota ella per sota dels límits del que és legal. Per tant, em sembla relativament greu que es pugui dir, en aquests moments: «S'ha fet un conveni amb l'Ajuntament i l'Ajuntament no en sabia res». I, en aquest sentit, encara em semblaria més clar dir que, evidentment, aquí s'ha de rectificar alguna cosa. I que, en tot cas, la manera primera de rectificar seria demanar als ajuntaments que facin aquest acord de Ple per acceptar la petició que s'ha fet i, aleshores, transferir als ajuntaments de Catalunya la subvenció sol·licitada.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la diversa temàtica al voltant de l'ensenyament que apareix i reapareix ple rere ple d'aquesta cambra hi ha uns aspectes sectorials que són d'una incidència notable. Jo n'esmentaria quatre: l'educació infantil, les escoles bressol, seria un; la formació professional, en seria un altre; l'educació especial, un tercer, i els adults, el quart.

En el Ple d'avui ens hem estalviat el quart, però estem en la primera de les mocions que sobre ensenyament avui discutirem i que van d'aquests tres aspectes concrets.

Són, a més a més, tres aspectes –jo diria–: educació infantil, formació professional, educació especial i adults, també, que marquen la distància entre una societat de qualitat educativa i una societat de supervivència educativa.

L'educació primària, l'educació secundària, l'educació obligatòria formen part –en això acabo de qualificar la supervivència educativa– d'allò que totes les societats tenen avui en dia si parlem de societats mitjanament desenvolupades. Ara bé, l'atenció especial, adequada, correcta, suficient, aquests altres segments, els infants que no entren en l'educació obligatòria, els alumnes que necessiten un tractament especial educatiu i la incarnació entre ensenyament i sortides professionals són aquests aspectes que marquen la qualitat.

Per això, és lògic que ens en preocupem; però també deu ser lògic que ens en preocupem perquè ple rere ple anem trobant deficiències que ens impedeixen parlar d'un nivell de qualitat suficient per a la nostra societat o almenys el que voldríem.

Pel que fa a aquesta primera Moció, a la política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol, el diputat interpellant i avui defensor de la Moció, el senyor Magí Cadevall, ens ha ofert no només una discussió genèrica, sinó que l'ha centrat en un aspecte concret, clau, que ell ha sabut explicar de manera molt clara, i que el diputat senyor Riera que m'ha precedit ha reblat en el clau, un aspecte específic que és d'aquest conveni signat entre el Ministerio de Asuntos Sociales i la Conselleria de Benestar Social.

Podríem incidir, intentar fer sang sobre el fet que no ens agrada que l'ensenyament el tractin de beneficència i que aspectes d'ensenyament, doncs, siguin tractats per ministeris, o *ministerios*, i departaments que inicialment no els haurien de tractar. L'educació infantil pactada en un conveni entre el Ministerio de Asuntos Sociales i la Conselleria de Benestar Social, doncs, bé, no és allò que ens plau més, però com que tampoc és l'aspecte..., i ahir mateix vèiem com el conseller de Benestar Social parlava de ràdios lliures, doncs, ja podem estar també predisposats a la sapiència innata dels consellers de la Generalitat per a tractar qualsevol tema i signar convenis de qualsevol tema.

Que aquest conveni feia referència als ajuntaments..., recordem que el conseller d'Ensenyament, ai las!, parlant d'educació infantil, ens va dir en una compareixença no fa gaire que fins a l'any 2000 deixava en mans dels ajuntaments l'educació infantil. I, per tant, això és concordant amb aquelles apreciacions del conseller en aquell moment d'Ensenyament, que era el qui parlava d'educació infantil. El que

passa és que, tal com ha explicat el senyor Cadevall i després el senyor Riera, hi ha punts de la realització pràctica d'aquell conveni que són, si més no, foscos.

Per això, votarem a favor dels dos punts de la Moció. Per un cantó, perquè transferir als ajuntaments allò que per un conveni els havia de ser transferit, doncs bé, sembla estrany poder plantejar-se votar-hi en contra, com no sigui opinar que ja ha estat transferit. Però, pel que ens acaben d'explicar, això no és així i, per tant, no val la pena perdre-hi més temps en enraonar-ho, i, en segon, fer les gestions necessàries per a corregir de forma adequada els programes presentats. Doncs, bé, és també una posició que creiem raonada. Primer, perquè la retòrica utilitzada pel diputat és molt fàcilment assumible: «fer les gestions necessàries per corregir de forma adequada», doncs, bé, no ens hi podem negar. I, segon, perquè allò que es desprèn del que acabo de dir respecte al punt primer, cal corregir-ho i cal corregir-ho evidentment cap al fet que si els ajuntaments són, segons el Govern de la Generalitat, fins a l'any 2000 els màxims responsables d'educació infantil, han de ser, per tant, els que rebin de manera directa no només el suport, sinó també totes aquelles transferències, siguin del color que siguin els governs que avui els governin o que els governin d'aquí a un any i mig, que això mai se sap fins que s'esdevenen les eleccions i, a vegades, fins mesos després de les corresponents mocions de censura.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, miri, senyor Cadevall, quan vaig mirar-me aquesta Moció, la veritat és que em preguntava com i què li contestaria; perquè, és clar, aquí hi ha hagut una gran abundància de preguntes i, per tant, de respostes.

Vostè va presentar diverses preguntes per escrit. N'ha presentat també en resposta oral que li van ser contestades en una de les darreres comissions de Política Social. Va formular la interpellació i ara presenta la Moció. Lògicament això és un procés gradual i lògic, i del qual no ens hauríem d'estranyar gens, a no ser..., i aquí està, que malgrat les contínues respostes, malgrat les reiterades explicacions vostè no ha canviat ni una sola coma de, diguem-ne, el que era el fons de les seves preguntes. Ho ha canviat en la forma però no pas en el fons i, per tant, jo he decidit que el millor seria no posar-hi ni una coma de la meua part i contestar-li amb els mateixos arguments i amb les mateixes paraules que ja li han contestat, li va contestar en el seu moment el conseller, tant el de Benestar Social com el d'Ensenyament.

Miri, primer, en la compareixença que va fer el conseller a Política Social, el dia 22 de juny, li deia: «La disposició addicional segona, en el seu apartat segon de la Llei orgànica 8/85 diu literalment: "La creació de centres docents públics, els titulars dels quals siguin les corporacions locals" —com és el cas que ens porta— «la realitzaran per conveni entre aquestes i l'administració educativa competent".» L'ad-

ministració educativa competent és el Departament d'Ensenyament de la Generalitat. Per tant, conclusió: les dates de creació dels diferents centres d'educació infantil són les dates de signatura dels convenis corresponents entre l'ajuntament titular i el Departament d'Ensenyament.

Segon, el director general de Protección Jurídica del Menor, en una carta adreçada a la directora general d'Atenció a la Infància, el dia 17 de març d'aquest any, li deia..., li ho llegeixo en castellà, tal com estava fet: «Entre la documentación que aportasteis en el año 1993 con la propuesta de servicios de primera infancia a incluir en el convenio figurava un certificado emitido por el jefe del servicio de centros públicos del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, de 11 de mayo de 1993, en el que consta que las escuelas infantiles han sido creadas por convenio entre la corporación local y el Departament d'Ensenyament con posterioridad al inicio del año 1992.»

I aquí ara tornaré a la compareixença del conseller, que li deia: «A la convocatòria del mateix Ministeri d'Assumptes Socials, en concret el punt d de l'apartat 3 de l'article 2 d'aquesta convocatòria, que es va publicar al BOE de 2 de març del 97, diu: "Los programas que se seleccionarán de común acuerdo con las comunidades autónomas y el Ministerio de Asuntos Sociales se ajustarán a los siguientes criterios: que los servicios hayan sido creados con financiación anterior de este programa" —«con financiación anterior de este programa», queda clar— «o con los servicios de nueva creación".»

Per tant, i ara la solució al problema que ha plantejat aquí el senyor Riera suposo que ve en un dels últims paràgrafs de la mateixa carta que el director general de Protección Jurídica del Menor va enviar. Diu que ell entén: «De las modificaciones que propongáis en uno u otro sentido» —és a dir que entén que pot haver-hi qualsevol tipus de modificació— «se deberá dejar constancia en el acta de la reunión que celebremos de la Comisión Mixta de Seguimiento del Convenio de 1993.» És a dir que hi ha una solució per a totes les coses, eh? I no és la solució que vostè aporta en el punt segon de la seva Moció. (*Remor de veus.*)

I, finalment, i acabaré —un moment, si us plau— dient que en tota actuació entre la previsió del programa inicial que es passa al Govern central i el que després es realitza de debò sempre hi ha canvis. I per això hi ha la Comissió de Seguiment. Això li deien a vostè, també, senyor Cadevall, en la compareixença a la Comissió de Política Social.

Per tant, amb tot això, i crec que per acabar d'arrodonir, diguem-ne, tota aquesta explicació —i que em sembla que vostè entendre, li ho deia el conseller també—: no hi ha cap tràmit criticable. No ho ha trobat pas l'Administració de l'Estat, s'ha fet amb bona entesa i respectant escrupolosament la normativa a aplicar. Insisteixo que aquests diners aniran a parar —i aquí torno a insistir-hi— al Departament d'Ensenyament, com és obligatori que hi vagin a parar perquè són diners finalistes.

I acabo aquest punt que són diners finalistes dient-li que el Departament d'Ensenyament —que això també té una res-

posta escrita— cada any ve atorgant subvencions a les corporacions locals titulars d'escoles d'educació infantil. L'exercici de 1993 es van repartir 501 milions entre 155 municipis. Per tant, la Generalitat destina més dels 244,2 milions a les corporacions locals, tal com l'obliga el conveni signat amb el Ministeri.

Fins aquí jo he volgut donar resposta i ja li ho dic, donar-li resposta amb les mateixes..., amb textos que vostè ja coneixia, perquè estan en el seu poder i estan en poder de qualsevol altre diputat d'aquesta cambra.

Jo hi ha una cosa, per això, al marge de tota aquesta..., al marge del que digui la Moció que crec que ha quedat clara, que a mi em preocupa: a quina conclusió hem d'arribar després d'haver llegit tots aquests paràgrafs que jo li he rellegit a vostè i de la Moció que vostè presenta? Miri, la primera conclusió que crec és que li he de reconèixer que vostè és una persona extraordinària; però, «extraordinària» amb l'accepció que fa el diccionari dient que és fora de l'ordre o de la regla. És fora de la regla comunament acceptada i, per tant, jo arribo a la conclusió que vostè va..., allà on posa l'ull, posa la banya i d'aquí no el mourem, eh? (*Remor de veus.*) I una segona conclusió a què he arribat és que tinc la sensació que si aquesta subvenció hagués arribat directament al Departament d'Ensenyament, ni vostè ni ningú hagués presentat aquesta Moció, ni hagués dit ni piu. (*Remor de veus.*) Per tant, escolti, jo crec que aquest és un tema que val la pena que ens el tornem a replantejar i que quan vostè plantegi una interpellació i una moció miri ben bé per on van els termes d'aquesta. (*Remor de veus.*)

Li voldria fer una altra recomanació si m'ho permet. Miri, crec que no s'han d'utilitzar conceptes tan importants com la dignitat de Catalunya. Jo no val la pena ni que hi faci esment, però per sort per a tots nosaltres, per a vostè i per a mi, la dignitat de Catalunya no passa pas ni per aquesta moció ni pel que vostè ha dit. (*Fora remor de veus.*)

De tota manera...

El Sr. PRESIDENT: Silenci...!

La Sra. BRUGUERA: De tota manera voldria fer també unes determinades consideracions sobre les llars d'infants.

Miri, a mi em preocupa molt i més últimament: al nostre país resulta que tractem molts dels temes, no dic amb frivolitat però sí com si fóssim un país ric quan en realitat nosaltres, els nostres mitjans i el nostre finançament és molt determinat i, per tant, sempre és a la baixa. I altres països que haurien de mirar-ho d'una altra forma actuen com si fossin països que els faltessin els mitjans. I aquí els vull dir dues coses: aquí tenim el perill... Nosaltres, vostès..., fa uns dies que els mitjans de comunicació es feien ressò d'una enquesta que havia fet l'Institut Català de la Dona. En aquesta enquesta es deia que la majoria de ciutadans del país creien que era perjudicial per a l'infant que les dones treballassin fora de la llar; per tant, estava un 50% però, vull dir, ho deien, i això és preocupant.

Què vol dir això? Vol dir que nosaltres hem d'intentar posar-nos-hi; hem d'intentar debatre-ho i anar al fons d'aquesta qüestió, perquè la realitat és que les dones no po-

dem renunciar a cap de les millores, a cap de les conquestes que s'han aconseguit i una de les conquestes més importants és, justament, el dret al treball. Per tant, això a què nosaltres no volem renunciar no volem tampoc que influeixi negativament en els infants.

Què hem de fer amb això? Mirin, jo els posaré dos petits exemples de dos països que considero que són rics i que a través de la qüestió econòmica han arribat a solucions de tipus efectiu i de tipus de diàleg entre pares i fills. D'aquests dos exemples un d'ells és a Estats Units i, concretament, a Boston (*Pausa.*) A Boston. Allà les llars d'infants són, realment, molt cares, estan per sobre de les possibilitats de la majoria de famílies. Quina és la forma d'abaratir els costos i que, al mateix temps, ha donat solució a aquest problema que els pares i fills es vegin al màxim d'hores possible? Ha sigut de voluntariat dels pares que porten els fills a aquelles llars d'infants. Els pares; pare i mare —i aquí cal dir-ho ben clar: *pare i mare*— es comprometen a anar-hi, com a mínim, un cop al mes, si poden més, a ajudar a l'hora de donar el menjar, que és l'hora que tenen més feina, i a l'hora que els nanos facin la migdiada. Això vol dir que, per part de l'escola, per part de la llar s'està donant, s'està ajudant els pares que sàpiguen com tractar els nanos i que els nanos tenen la companyia dels pares.

Hi ha un altre exemple, és d'un altre país, que és Dinamarca. A Dinamarca, a Dinamarca, hi ha unes determinades..., quan fan cases, i aquí parlo que hi ha unes edificacions que són en forma d'U i, per tant, hi ha, si vostès hi han anat saben que hi ha aquell jardí al mig, en aquestes edificacions reserven uns quants pisos per a persones grans i, aleshores, com és lògic, la majoria de pisos estan coberts per parelles joves. Hi han nanos, per tant, que tenen la pròpia llar d'infants a la mateixa casa on viuen, és a dir, tenen el jardí, tenen el jardí de davant de la casa i tenen uns locals en els quals, a través d'un professional de l'educació infantil, se'ls cuida, però amb l'ajuda de les persones grans d'aquells edificis.

Què comporta això? Comporta, per una banda, que la persona gran, en sentir-se responsable, és molt més feliç i s'ha comprovat que no tenen tantes malalties i que, per altra banda, els nanos, els infants tenen aquell caliu, aquell afecte, aquella estimació que ells necessiten i que els poden donar aquestes persones.

Per tant, jo crec que això és importantíssim, que aquest és un repte que tenim, que la LOGSE en aquests moments no ens permet fer aquestes virgueries però que nosaltres hauríem de començar-hi a..., que hauríem de parlar-ne, hauríem d'aprofundir-hi i hauríem de tenir en el futur una altra actitud davant d'aquests temes i no parlar-los d'una forma de si «aquest conveni o aquest no», quan aquestes coses estan justificades i saps que es poden canviar i tenen la seva forma de tramitar-les.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Bruguera.

Passem a la votació d'aquesta Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpeHació
al Consell Executiu sobre la planificació
en els centres d'educació especial**

Vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpeHació sobre la planificació en els centres d'educació especial, presentada per la diputada senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, que té la paraula per presentar-la.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, fa un parell d'anys presentàvem en aquest Parlament una interpeHació per tal de saber la política que el Departament d'Ensenyament desplegava respecte a l'educació especial. Tot seguit, presentàvem la Moció subsegüent.

Els motius pels quals hem tornat a formular una nova interpeHació i una nova..., i una moció subsegüent són gairebé els mateixos que els de l'any 1992, i si s'adonen del text de les dues mocions, s'adonaran, veuran, que és molt semblant, i no és que tinguem ganes de repetir-nos, el cert és que creiem que no s'ha avançat i per això hem cregut oportú tornar a presentar una interpeHació similar i una moció similar, perquè, a més a més, políticament, som tossuts. Tant el senyor Magí Cadevall com jo som tossuts en el sentit que, quan creiem que s'ha de plantejar en aquest Parlament una determinada política o controlar una determinada política del Govern, ho creiem i ho fem perquè n'estem convençuts que és la nostra obligació.

Ni el conseller Laporte ni el conseller Pujals varen centrar-se en les respostes que calia en relació amb la formulació de les interpeHacions. En ambdós casos, també en la rèplica per part de la representant del Grup de Convergència i Unió a la Moció, no van centrar-se en el que nosaltres preguntàvem.

Les respostes es varen limitar a explicar el que el Departament havia fet respecte a l'educació especial en general; ara bé, ara bé, no se'n deduïa —no se'n deduïa— ni una avaluació ni una planificació, que era el que demanàvem nosaltres, que era el que ens preocupava tant fa dos anys com ara.

Ens preocupa —com deia— com es planifica l'educació especial; com està prevista l'aplicació del capítol cinquè de la LOGSE. Tenim present el que s'ha fet fins ara, el present i el que creiem que s'ha de fer de cara al futur.

En l'anterior Ple valoràvem que l'aplicació de la LOGSE, pel que fa a l'educació especial als nivells de secundària obligatòria, és cabdal; en això hi estava d'acord també el conseller. Depèn de com la planifiquem tindrem uns resultats o uns altres; depèn de com la planifiquem el dret a la igualtat d'oportunitats serà un fet real o no ho serà, i si no és així haurem fracassat tots una mica.

No voldria estendre'm massa perquè els arguments ja els vàrem donar —ja els vaig donar— en la interpeHació, però voldria remarcar, un cop més, que anem endarrerits respecte a altres comunitats autònomes o respecte al mateix Ministeri en l'àmbit d'aplicació de la política en el territori que li correspon, malgrat que el senyor Pujals em va exposar un seguit d'actuacions de la Conselleria, però no era en la línia del que jo preguntava. Jo preguntava en les perspectives de futur i espero que la senyora Vidal avui em contesti o, almenys, argumenti, perquè em consta que no votaran favorablement a les nostres propostes, però, almenys, argumenti en la línia del que jo he parlat en la meua intervenció i en aquesta Moció.

Mirin, jo no és que vingui aquí a presumir de coses, sinó que em sembla que és oportú ressaltar que el Ministeri d'Educació i Ciència ha tret recentment una publicació que reflecteix l'avaluació de l'educació especial i, alhora, planteja actuacions de futur amb un calendari concret d'aplicació. No és només, allò, unes possibilitats de fer coses, sinó que planifica, per tant, hi ha un calendari concret de qüestions a dur a terme en l'aplicació concreta de la LOGSE i en la concreció en el tema de l'aplicació de la secundària de la LOGSE.

S'hi podrà estar d'acord o no; això és evident, però sí que s'ha de valorar que s'ha fet un esforç, que hi ha una voluntat per acarar els problemes de l'educació especial a partir del passat, del present, i també —com els demanava—, en relació amb nosaltres, aquí a Catalunya, del futur.

Jo crec que això és el que aquí manca a Catalunya; es té una mica la sensació, no una sensació meua, únicament, o del Grup Socialista, sinó que... Ho vaig dir fa dos anys i va semblar que no deia, que no reflectia la realitat però, ja li ho dic, al cap de dos anys torno a fer la mateixa interpeHació i gairebé la mateixa Moció, perquè he visitat molts dels centres que havia visitat en l'anterior ocasió i hi ha una sensació en el si de la comunitat educativa que el tema de l'educació especial no es tracta, no s'acara com s'hauria d'acarar.

I ara voldria, ja, concretar els punts de la Moció. El primer, el segon i el tercer van en aquesta línia que els he explicat i diuen, molt concretament: «Realitzar, en el termini d'aquest any, l'avaluació de l'aplicació de la integració generalitzada dels escolars amb necessitats educatives especials en els diferents nivells educatius.» El segon: «Presentar tot seguit en aquest Parlament el resultat d'aquesta avaluació i, si s'escau, les propostes d'actuació que se'n derivin.» I el tercer: «D'acord amb el mapa escolar de Catalunya de l'educació especial i establint el diàleg corresponent amb el conjunt de la comunitat educativa, es promourà: l'aplicació del capítol cinquè de la LOGSE referit als nivells de secundària obligatòria tant en els centres ordinaris com en els especials, tant pel que fa a les plantilles, serveis, recursos, com a l'adaptació de centres o a la creació de nous. En el mateix sentit, es planificarà la formació professional especial. I en el mateix sentit es planificaran els problemes de garantia social.»

Voldria ressaltar d'aquests aspectes, d'aquests punts que he llegit, de manera molt especial, les necessitats de planifi-

car la formació professional especial i els programes de garantia social, perquè tot el que he dit és necessari, evidentment, i ho reclama la comunitat educativa, ho reclamen els centres tant els ordinaris com els específics, però coincidiran amb mi que el tema de la formació professional i el tema de garantir els programes de garantia social tenen, fins i tot, un nivell de sensibilitat, una importància més gran, més cabdal, perquè tampoc podem generalitzar o pensar que tota l'educació especial ha d'anar abocada a una heterogeneïtat de nens o nenes o d'infants o d'adolescents, sinó que vostès saben que l'educació especial és una terminologia àmplia per definir moltes particularitats. I vostès saben que hi ha molts adolescents que poden acabar..., que d'infants han acabat potser la primària, que tindran certes dificultats per treure's la secundària i la societat i les administracions els han de donar una sortida, perquè al llarg de la seva vida puguin tenir unes determinades..., hagin adquirit uns coneixements, una determinada autonomia perquè es puguin moure al llarg de la seva vida amb aquesta autonomia i, alhora, puguin ser útils a la societat, que, veritablement, això és el que els donarà el seu valor propi. I, per tant, hi ha d'haver una formació professional adaptada a aquests infants o aquests adolescents que tenen una especificitat concreta de deficiència i que necessiten una educació especial molt característica.

I, per tant, el Departament hauria d'explicar si ha fet alguns esforços o si ha obert camí de cara a les empreses; si ha establert diàleg amb determinats sectors industrials per veure com es poden canalitzar o com, conjuntament, entre el Departament i el treball en aquestes empreses, o un determinat tipus de treball i estudi en aquestes empreses, aquests adolescents poden sortir més preparats per a la vida. I és això una responsabilitat que crec que s'hauria d'abordar i a la qual s'hauria de donar una resposta si s'està fent quelcom en aquesta direcció.

I ara em referiré al quart apartat, deixo ja de banda els temes aquests en els quals he insistit ja, però, en dos anys, en dues ocasions, tant en la interpellació com en la Moció, i ara em volia referir al punt quart de la meua Moció en el qual fa referència... Diu, en concret: «Durant el període de transició fins a l'aplicació dels punts esmentats es mantindran amb ple dret les plantilles existents en els centres concertats d'educació especial en el moment de la promulgació de la LOGSE.»

Vostès saben que, a nivell dels concerts, dels centres concertats, recentment es va fer una circular i es van donar unes ordres respecte que els professionals que eren llicenciats i que tenien unes especialitats per a l'educació especial, en el futur no podrien desenvolupar la seva tasca, sinó que estava reservada als mestres amb determinades especialitats. Nosaltres creiem —i aquí tinc la carta signada pel senyor Jordi Albinyà, en què ho explica així a la Federació Catalana Pro Persones amb Disminució Psíquica—, nosaltres creiem que el que no és seriós és que no es desenvolupi la LOGSE, en tot això que estem demanant, però sí que es concreti l'aplicació i es faci una interpretació de la LOGSE respecte a les planti-

lles. Doncs, nosaltres creiem que això s'ha de fer un cop es desenvolupi en el seu conjunt tota la LOGSE; si no es fa, això queda com un pegat, que l'únic que crea és desconcert en la comunitat educativa, i això és el que ha passat: hi ha un desconcert, els sindicats estan descontents de com ha actuat el Departament, i, per tant, nosaltres demanàvem una mica la paralització, fins que no hi hagués una visió global del conjunt de l'educació especial i la seva planificació, no? I els he d'anunciar també que els grups de l'oposició d'aquesta cambra, atès que hem estat amb els representants dels sindicats, continuarem treballant o insistint en aquesta iniciativa que avui forma part d'aquesta Moció, però que hem presentat ja una proposició no de llei de tots els temes que jo he tractat en relació amb l'educació especial, i d'altres, però que tenim una mica la voluntat de continuar insistint en aquest Parlament sobre aquest tema, que creiem que té la seva importància.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. No hi ha tampoc esmenes a aquesta Moció. Passem al posicionament dels grups. El senyor Reguant es considera posicinat, ja?

El Sr. REGUANT: Per aquí anava, senyor president. Gràcies per donar-me la paraula.

Volia dir que, havent escoltat atentament la diputada Dolors Torrent en aquesta seva brillant, extensa i documentada exposició, no puc més que ratificar-me, dir sí als quatre punts d'aquesta Moció, i atès que en l'anterior he fet un error sostingut —ha durat tot el posicionament—, ara el voldria traslladar a aquesta i fer-lo bo, si fos possible.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, una de les fites proposades a la LOGSE va ser la plena integració dels alumnes amb necessitats especials en el conjunt del sistema educatiu. Com no podia ser d'una altra manera, el temps ha anat corregint els plantejaments inicials en no poder convertir tots els centres d'ensenyament obligatori en centres integrats, i, possiblement, quan aquesta integració sigui possible, tampoc serà convenient estendre-la a tots els centres, per raons d'eficiència en la gestió dels recursos. En tot cas, hem d'aplicar la LOGSE, i per fer-ho hem de disposar de les dades concretes sobre els efectes i costos d'aquesta integració; per això, considerem molt positius els punts 2 i 3 de la Moció, en el sentit que es realitzi, dintre d'aquest any, l'avaluació de l'aplicació de la integració generalitzada dels escolars amb necessitats educatives especials en diferents nivells educatius, presentant tot seguit al Parlament de Catalunya el resultat d'aquesta avaluació i les propostes d'actuació que se'n derivin.

Pel que fa al punt 3 de la Moció, creiem que és hora que el Departament adopti una resolució concreta sobre quins seran els centres de secundària i formació professional que integraran persones amb necessitats especials, determinant els recursos humans, tècnics i econòmics destinats a aquest

efecte, per la qual cosa donarem també el nostre suport al punt número 3 d'aquesta Moció.

Pel que fa al punt número 4, el Grup Parlamentari Popular considera que no s'ha de confondre defensar els drets laborals d'un col·lectiu amb ignorar la realitat demogràfica del país. No podem mantenir unes plantilles per a l'educació especial infantil si la població infantil es redueix. Creiem que hem de plantejar-nos amb rigor fer servir els recursos humans destinats a l'educació infantil per a nivells superiors de l'ensenyament especial. Les noves necessitats requeriran incrementar les dotacions pel que fa a la formació professional i a l'ensenyament secundari, i això exigirà un reciclatge professional dels professors destinats a l'ensenyament infantil. Per aquesta raó, i sentint-ho molt, no podem votar favorablement el punt número 4 de la Moció, no perquè estiguem en contra de l'estabilitat laboral del personal afectat, sinó per entendre que cal adaptar aquests recursos humans a les noves situacions. Hem d'assumir que les necessitats actuals no són les mateixes que fa una dècada, i, en conseqüència, hem de procedir a adaptar les plantilles, i això representa un esforç per part de tots, tant de l'Administració com dels professionals, que hauran de fer un reciclatge professional. Dir una altra cosa és fer demagògia, i no és aquest l'estil del Grup Parlamentari Popular.

Donarem suport a qualsevol mesura adreçada a afavorir aquesta transferència de professionals de l'ensenyament infantil als nivells superiors, però entenem que s'ha de fer amb rigor, i que aquest rigor exclou fer una transferència automàtica. Per aquesta raó ens abstindrem en el punt número 4 de la Moció, votant, com ja he anunciat, favorablement la resta, o sigui, els tres primers punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Agrair, en primer lloc, a la senyora Dolors Torrent la sensibilitat mantinguda al llarg del temps per continuar plantejant els temes d'educació especial. Dir-li –si no li sap greu que li ho digui– que trobo que, a més, la Moció subsegüent en aquest cas és fins i tot més clara que la interpellació, i, a més, raonada, progressiva i que porta fins a una sèrie d'acords, i dir-li ja, des d'ara, que nosaltres votarem tots els punts favorablement.

Voldria insistir, en aquest encadenat de temes que hi ha a la Moció, que és important l'avaluació de l'aplicació de la integració generalitzada dels escolars amb necessitats educatives especials en els diferents nivells educatius, i, evidentment, aleshores, una vegada feta aquesta avaluació, que sigui comunicada al Parlament, perquè el tema no és gens senzill: ja d'entrada hi ha hagut veus que diuen: «compte, que el sistema pot ser pernicios, el sistema pot ser molt dolent...», alguns han magnificat situacions de fracàs, i alguns han magnificat també situacions d'èxit, i crec, en canvi, que és un tema en el qual ningú, amb la mà al cor, podria dir, o

amb dades prou objectives: «la cosa ha anat bé, la cosa no ha anat prou bé...», perquè el tema pot continuar essent realment preocupant.

Crec que avui una sèrie de diputats de diferents grups –si més no, del Grup que vostè representa, del Grup d'Esquerra Republicana i nosaltres– hem presentat una altra proposició parlamentària en la qual tornem a parlar del mapa escolar de l'educació especial –evidentment, necessitat urgent, si volem saber quin serà el nostre futur.

Ens sembla molt important la planificació de la formació professional especial –i no dic de les altres que no ho siguin–, perquè aquí sí que hi ha hagut, en el país, un seguit d'experiències que en aquests moments requereixen que siguin reconegudes per l'acció de govern i siguin, per tant, reforçades per aquesta acció de govern.

I, en el quart punt, en aquest cas votarem nosaltres a favor, a diferència del que ha dit el senyor Ros, en el sentit que em penso que el que planteja la Moció, d'acord amb el que ja va dir a la interpellació, al final de tot, quan ja gairebé no li quedava temps, senyora Dolors Torrent, quan va dir: «amb compte, perquè aquí hi ha un col·lectiu que es preocupa no tant per fer una defensa gremial del que han aconseguit fins ara, sinó de la precipitació a l'hora d'adoptar mesures administratives en un tema en el qual encara no s'ha acabat el desenvolupament». Per tant, en la mesura que no se sàpiga com es fa aquest final del desenvolupament de la proposta d'aquest article cinquè de la LOGSE, sembla que és precipitat, diguéssim, relegar o treure del circuit educatiu un seguit de professionals que, en aquest..., en tots els terrenys, un professional de l'educació és difícil de formar, però, en aquest terreny, és encara més difícil, i, per tant, d'alguna manera, em penso que el sentit de la interpellació, i, per tant, de la Moció subsegüent, era dir: «amb compte, no ens precipitem a l'hora de fer aquesta desvinculació del sector educatiu d'aquest col·lectiu, que és un col·lectiu molt important.» I, en tot cas, quan s'hagi acabat tota la proposta, si es veu que aleshores no és necessari que aquest col·lectiu continuï impartint aquest tipus d'ensenyaments, aleshores estaríem també nosaltres d'acord que se'ls canviés la destinació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Com ja han anunciat la diputada Dolors Torrent i el diputat Ignasi Riera, hem decidit crear una coordinadora de diputats tossuts en el tema de l'educació especial: la senyora Torrent n'és la capdavantera, perquè porta més anys de tossuderia, i els altres ens hi hem afegit amb molt de plaer.

Jo, abans, però, de fer dues reflexions curtes –perquè he de dir el que han dit la senyora Torrent i el senyor Riera–, voldria dirigir-me especialment al senyor Ros per dir que reconsiderés la seva abstenció en el quart punt, perquè crec que és producte d'una lectura en un sentit distint del que demana la senyora Torrent i en el qual estem d'acord el senyor

Riera i jo mateix. La LOGSE, que és una llei que nosaltres hem dit sempre i reiterem cada dia més que no ens agrada –i com més passa més raó veiem en aquesta manca de grat pel que fa a la LOGSE–, preveu que l'educació primària només la puguin donar professors de primària, diplomats en primària. I què passa? Que durant molts, molts anys, en aquest país l'educació especial en el seu nivell de primària ha estat impartida també per llicenciats en psicologia i llicenciats en pedagogia, que són, a més, en molts casos de centres docents concrets i de col·lectius docents concrets, qui en tenen la major experiència. I el que demanem és que, mentre no es desenvolupi el títol de la LOGSE que fa referència a educació especial, no s'executi aquest fet i es tregui dels centres docents els llicenciats en psicologia i en pedagogia, que en molts bons casos són els que en tenen més experiència. Si en desenvolupar-se el títol cinquè, doncs, acaba essent així per altres motius, doncs, ho acceptaríem, però com que encara no està desenvolupat allò que fa referència a educació especial, demanem que les plantilles d'educació especial es mantinguin, no en el sentit de costos –que semblava que era el que vostès havien entès–, sinó en el sentit que l'experiència docent no fos trencada en el cas d'aquests llicenciats en psicologia o en pedagogia que, per motius de tota la LOGSE, en general, n'han de fugir. I estem absolutament d'acord que l'educació primària no especial sigui donada només per diplomats, però, en el cas de l'especial, ho discutiríem, i sembla que ara no és el moment d'aplicar-ho. És això el que volia dir la senyora Torrent en el seu punt; és el que diu en un punt aquesta Proposició no de llei que hem presentat avui, i volia clarificar-lo perquè em sembla que no és el que vostès havien entès. I, en tot cas, un cop clarificat, evidentment, el seu Grup és lliure de decidir el vot que vulgui.

Doncs bé, l'educació especial –només una reflexió–, un dels avantatges de la LOGSE pel que fa a renovació pedagògica és aquesta innovació de la voluntat d'integrar l'educació especial en l'educació normal; planteja problemes teòrics i planteja problemes pràctics, i segurament, com s'ha dit abans, en casos és positiu i en casos no ho serà, tant des del punt de vista dels centres com, segurament, d'alguns dels nois i de les noies amb necessitats d'educació especial. Per això és molt interessant saber com ha anat fins ara l'experiència de la integració, i, per tant, com el Departament analitza aquesta experiència i quins són els pros i els contres que el Departament n'ha comprovat, perquè segurament, hi insisteixo, el nostre Grup i el diputat que els parla pertany a aquest col·lectiu de gent que troba pros i contres, que veu coses positives i negatives, i que coneix pràctiques que han anat bé i pràctiques que no, i que, per tant, no té una predisposició, no té un prejudici davant del tema, sinó que, senzillament, vol més informació per tenir ja el prejudici, quan decideixi tenir-lo.

I, finalment, evidentment que, com a resum de tot el que he anat dient i el que s'ha dit fins ara, cal –en el cas de Catalunya, si més no– desenvolupar el capítol cinquè de la LOGSE pel que fa a educació especial, i és, en el fons, el que demanava la interpellació, el que demana la Moció, el

que demana aquella proposició que hem entrat, i en el fons és el que demana el mateix col·lectiu de pares i professors relacionats amb l'educació especial.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Vidal.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora Torrent, vostè ja va dir –i avui ho ha tornat a dir– que fa dos anys va presentar una interpellació i una moció subsegüent semblants, en les quals gairebé plantejava les mateixes qüestions que avui planteja.

El posicionament del meu Grup parlamentari en aquell moment el vaig portar jo mateixa. Era –i així ho vaig dir, vaig començar d'aquesta manera– la meua primera intervenció davant d'aquest plenari; li puc assegurar que estava encarrada, però la vaig fer com la d'avui, amb una clara voluntat de diàleg; el que és ben cert és que potser no em vaig explicar bé, perquè a vostè no li va agradar la meua intervenció; avui no ho ha dit, però l'altre dia sí que ho va dir. Penso que la va mal interpretar. En cap moment –en cap moment– vaig dir ni vaig insinuar que el que vostè deia s'ho havia inventat o que jo havia d'anar a comprovar algunes de les coses que vostè deia. Repeteixo que jo vaig oferir la voluntat de diàleg i, en tot cas, posar-nos a treballar *plegades* abans d'arribar al procediment parlamentari.

Ara només tinc dos anys d'experiència –per tant, molt poquet encara–, continuo pensant que abans de portar un tema al Parlament, sobretot a vegades abans d'enfadar-nos, hi ha obertes moltes vies de diàleg per –com deia el conseller l'altre dia– veure de quina manera es poden donar respostes positives, respostes satisfactòries al que demanen els diferents col·lectius. El senyor Codina avui quan parlava del tema que s'ha plantejat aquí mateix ens deia: «arribar a fons en les negociacions». Jo penso que això és important.

Vostè parlava fa dos anys de descontentament. Avui no ho ha dit, però sí que en la interpellació va dir que hi ha el mateix malestar en els sectors afectats, però jo pregunto: qui s'apunta al desencís?, qui s'apunta al neguit?, qui anima i qui desanima? A mi, fa molt de temps, molt de temps –i els asseguro que ho he repetit més d'una vegada– l'abisme em preocupa, l'abisme que sovint hi ha entre l'Administració i el que arriba als centres, però no només entre l'Administració i el que arriba als centres, sinó entre la teoria i la realitat de les escoles, entre la política i la realitat dels centres. Això és general en el món de l'ensenyament.

Ens calen –jo diria, i no m'allargo més aquí– molts intercanvis positius i molts esforços de coordinació amb bona voluntat. Jo lamento la tossuderia que expliquen aquí. És un problema aquest de descoordinació, que no es denuncia només a Catalunya ni a la resta de l'Estat espanyol, és un problema internacional; hi ha denúncies molt importants de la poca repercussió que té la recerca educativa, que queda sovint arxivada a la universitat, i la poca repercussió que té a la pràctica, és a dir, no és un problema que passa només en el món de la política.

Per això també m'agrada de dir que aquest abisme no s'arranja amb llibres, amb papers, amb lleis ni amb recerques, ni –si m'apuren molt– amb interpellacions, mocions o coordinadores si no van acompanyades de grans dosis de comprensió, de bona feina, de tolerància i d'exigència. Jo crec que entre tots, entre tots l'anem aconseguint.

Senyora Torrent, senyor Bargalló, senyor Riera, senyor Ros, senyor Reguant, tots som importants aquí, però ni vostès ni jo, ni crec que ningú no tenim la veritat absoluta; tots tenim, això sí, a dintre unes expectatives que volem aconseguir que es vagin assolint.

Jo respecto i admiro la seva preocupació pels temes educatius i socials. Deixin-me, però, que també me n'ocupi i que encara que no aprovem la Moció no pensin que no ens preocupem del tema. L'informe Warnock, que és un dels pioners sobre el tema d'educació especial, diu textualment: «Hem avançat molt en teoria, en legislació, en mitjans, però si els fets han de seguir realment a les paraules, s'imposa en el futur un canvi profund d'actitud.» L'altre dia ho vàiem en un tema completament diferent, en el llenguatge no sexista, hi posàvem al darrere un tema d'actitud; aquí també se'n veu el mateix. És a dir, ens falta realment sensibilitzar-nos o intercanviar sensibilitats tant entre els professionals com entre els polítics i la població general. Repeteixo, paraules textuais de l'informe Warnock.

Posem-nos-hi. Vostè al primer punt de la Moció demana l'avaluació de l'aplicació de la integració generalitzada dels escolars amb necessitats educatives especials. Senyora Torrent, totes les escoles de Catalunya –vostè ho sap tant o millor que jo– són centres d'integració, però la integració no s'ha fet generalitzada, la integració s'ha fet en funció del contingut dels informes elaborat per l'EAP del sector i per la inspecció d'Ensenyament, tenint en compte l'opció que han demanat els pares.

A més de l'avaluació que fan els inspectors d'Ensenyament, que vostè ha esmentat, i que jo també li vaig a esmentar –i per tant m'hi he de tornar a recolzar–, li puc parlar de mesures que s'han pres per tal d'anar ajustant i millorant la tasca que realitzen els centres i els serveis educatius en relació amb els alumnes disminuïts. Es fa un seguiment dels objectius que es proposen en la línia d'anar controlant si aquests objectius es van assolint o no. Per mi això és avaluar. Vostè no parla, no ens concreta quin tipus d'avaluació pretén que es realitzi.

És en la línia de tenir un diagnòstic constant del sistema educatiu que la Conselleria d'Ensenyament està treballant. Per tant, li haurem de rebutjar –com ja li he anunciat– aquest punt, perquè em sembla que cal continuar en la línia que ja s'està desenvolupant.

Quant al segon punt, en no aprovar el primer li he de dir que tampoc li podem aprovar, perquè es tractaria de presentar resultats que no vénen a compte.

Pel que afecta al tercer, li he de dir que el desenvolupament de mesures d'aplicació del capítol cinquè de la LOGSE ja s'està portant a terme. S'ha fet la convocatòria d'oposicions de l'especialitat de psicologia i pedagogia del

cos de professors de secundària, es compta, per a la concreció del mapa, amb la col·laboració d'associacions i federacions, etcètera.

Per altra banda, també s'ha parlat de la planificació específica, de la formació professional especial. És una modalitat que específicament la LOGSE no esmenta, per això s'està treballant en l'adaptació de la resposta educativa postobligatòria o professionalitzadora per a l'alumnat amb necessitats educatives especials, i molt particularment en desenvolupar allò que vostè ha reclamat, els programes de garantia social, que tan importants són.

A més dels generals, a més dels programes de garantia social generals, el Departament d'Ensenyament en desenvoluparà i fomentará d'altres específicament dirigits a alumnes amb aquestes necessitats educatives. Aquesta oferta s'anirà concretant, però, progressivament a mesura que es vagi desenvolupant la LOGSE. Ha d'estar acabada l'any 2000, segons el calendari.

Saben també que el mapa de l'educació especial, el mapa escolar de l'educació especial s'està concretant i està previst acabar-lo o que es faci públic abans d'acabar l'any.

En el quart punt es demana la garantia de les plantilles existents en els centres concertats d'educació especial. Jo no sé si ho entenc bé, però en el redactat el que jo li puc dir és que és ben cert que els centres d'educació especial han de tenir una plantilla que possibiliti la correcta atenció dels alumnes que hi són escolaritzats. Es farà el possible? Parlem-ne, però vostè sap que la progressiva escolarització en centres docents ordinaris d'alumnes disminuïts ha comportat i comporta una disminució important d'alumnes. Per tant, el principi d'optimització dels recursos disponibles fa que no puguem assumir aquesta garantia. Per tant, també el votarem negativament.

Senyores diputades, senyors diputats, jo he de dir que el que ha fet la Conselleria d'Ensenyament en el tema d'educació especial és important. Hi ha hagut des de l'inici un atreviment i una voluntat polítiques molt importants, ja que era molt gran el retard que patíem: serveis precaris de diagnòstic, manca d'infraestructures i de mitjans, manca de professorat especialitzat, censos mal fets i inexistents... No m'allargo.

Crec que no hi ha ningú –ningú ho fa– que negui que en els darrers tretze anys s'ha avançat molt. Ara bé, és un tema en el qual per molt que s'hagi fet, per molt que es faci no es farà mai prou, i és un tema en el qual jo diria que s'evidencia el problema que he exposat al començament: la diferència entre la teoria, entre la legislació i la realitat dels centres.

Per això i perquè hi està implicada tota la societat cal sempre anar empenyent, jo crec que és bo el que vostè fa, vostè ho fa bé, hi és sensible i ho fa bé, però deixi'm afegir que el respecte vers la diferència vol dir també generar actituds que la permetin. Hi ha una frase molt bonica que a mi m'agrada molt, de Khalil Gibran, que la diu en la seva obra *El profeta*, que diu: «El dolor trenca la closca que enclou la nostra comprensió». Jo estic convençuda que tot i les seves necessitats educatives especials, tot i les seves minusvalde-

ses, hi ha molts minusvàlids que comprenen molt bé. Ahir el senyor Pueyo ens ho deia molt bé: ni paternalismes ni sobreprotecció, deixem-los ésser diferents.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal.

Passem seguidament a la votació. El punt número 4 es votarà separatament? (*Pausa.*) No?

El Sr. ROS: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: S'ha deixat convèncer el senyor...

El Sr. ROS: Després de la tossuderia de la il·lustre diputada Dolors Torrent, de la magnífica explicació de vot en la seva intervenció del senyor Riera i de la petició del diputat Bargalló, i venint del Grup polític que ha vingut, el Grup Popular ha quedat convençut i, per tant, no demana votació separada i votarem conjuntament tots els punts.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Vots a favor del text de la Moció, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa

Passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política educativa, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula per defensar-la.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. En el darrer punt de l'ordre del dia del darrer ple abans de vacances i amb la consciència que aquest 1 de juliol en aquestes hores, que és l'hora del dry martini, divagar sobre política educativa... (*remor de veus*), ah no, que n'hi ha que s'han passat al biomanan, perdonin. (*Rialles.*) Els prometo ser molt ràpid i dir les coses que volia dir de manera molt concreta.

El ple anterior vaig plantejar una interpellació sobre formació professional en la qual vaig tractar de parlar d'aquests cinc punts. En primer lloc, el concepte de formació professional que hi ha a la LOGSE i com entén formació professional reglada i no reglada i per què explica que és absolutament indispensable que hi hagi una coordinació permanent entre aquests dos o més tipus de formació professional, quan fins i tot parla de la importància de la formació permanent com un element més de formació professional. Per tant, aquest era el primer punt.

El segon punt era la formació professional com un element indispensable de reactivació econòmica i laboral i per què cada vegada que parlem de formació professional hem de tornar-ne a parlar, d'aquest concepte que a tots ens preocupa tant, de lluita contra l'atur.

Tercer punt. Vaig parlar de la funció de l'Institut Català de les Noves Professions, que per la seva exposició de motius sembla que hauria de ser un element absolutament cabdal per explicar l'adequació dels ensenyaments al nou mercat del treball, un mercat canviant de treball, i les peticions perquè cada vegada més aquest Institut Català de Noves Professions complís aquesta feina. Dèiem que la coincidència en l'exposició de motius de la Llei d'adults, dels decrets de transferència dels fons de l'Inem dedicats a formació ocupacional i de l'Institut Català de Noves Professions, que sigui pràcticament l'exposició de motius idèntica explica per què es tracta de projectes pràcticament idèntics i que no sempre després la pràctica administrativa els concreta, els coordina prou.

Vam parlar d'Europa i de la importància de la formació professional en el nou context europeu i finalment d'un punt que podia semblar especial, que era el futur del professorat tècnic de formació professional, allò que abans en dèiem —els que ens dedicàvem a aquest tema— «professors de taller», però que és una mica tot aquest professorat que molt sovint va ser indispensable per connectar l'ensenyament i la formació professional amb el que era el món del treball.

Sobre aquests punts i a partir d'aquests punts el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya planteja una Moció amb quatre punts.

El primer: «Impulsar la creació d'un Consell Català per a la Formació Professional, amb la participació dels agents socials, dels ajuntaments i dels representants de la comunitat educativa.» Els recordo a les senyores diputades i als senyors diputats com l'honorable senyor conseller va dir que ja érem a les portes o a la frontera d'aquest nou mecanisme, d'aquest nou consell, i jo no sé si mentrestant en aquests quinze dies la caravana ha travessat aquesta frontera.

El segon punt era: «Endegar campanyes institucionals d'informació sobre les ofertes —centres, especialitats i tipologies—, tant de la formació professional reglada com de les dirigides a la formació contínua i a la reinserció laboral.» Suposo que aquests dies totes i tots, senyores diputades i senyors diputats, han tingut l'experiència cívica de gent, de pares amb criatures que acabaven el que abans era el vuitè d'EGB que deien: «I ara què fem amb la criatura? Va a formació professional? Va a batxillerat?» Hi ha un temor tan gran a la formació professional que dius: «Mira, de moment que faci el batxillerat i si no se'n surt ja després l'orientarem cap a formació professional.»

És a dir, és una formació que té mala premsa, és la ventafocs —s'ha dit moltes vegades— del sistema educatiu. Aleshores, aquí el que es tracta és d'explicar per què, justament, en molts altres països de la Unió Europea la formació professional és considerada, precisament, el centre i l'eix, i per què, a més, la LOGSE, en un dels aspectes positius que sí que té, ens diu que tota la formació hauria de ser alhora formació professional i que, per tant, no s'hauria de continuar fent aquesta divisió de dir: «la formació professional per aquí, la formació, entre cometes, “teòrica” per allà», perquè un acaba no sabent què és això de la «formació teòrica».

El tercer punt de la Moció és «estudiar la possibilitat d'incrementar, en la programació futura de l'aplicació de la LOGSE, el professorat tècnic...», d'incardinar, perdó –per això no entenia la frase–, «d'incardinar, en la programació futura de l'aplicació de la LOGSE, el professorat tècnic de formació professional.» Ja he dit una mica la importància de trobar un futur a un col·lectiu que professionalment ha demostrat moltes coses, però que segurament és víctima de tota una situació anterior, en què no se li exigia cap tipus de titulació, i que, per tant, no serà senzill –ja des d'ara ho confesso– trobar la manera d'incardinar aquest professorat en el futur de la formació. Però –ho repeteixo–, si tenim en compte no solament la lletra, sinó també l'esperit de la LOGSE en l'aplicació d'aquesta reforma educativa, veurem que hi ha molts punts i molts moments en què aquest professorat pot aportar encara moltes, moltíssimes coses a la comprensió del que ha de ser una reforma educativa de futur.

Finalment, «elaborar, amb caràcter d'urgència, un pla de rehabilitació d'espais destinats a impartir els ensenyaments de formació professional i de renovació de les màquines, eines, material didàctic, etcètera.» En aquests moments, si un fa llistat de les proposicions no de llei, de les preguntes que s'han formulat al llarg d'aquest any, dels diferents grups de l'oposició, sobre l'estat en què es troben molts centres de formació professional o molts centres IES en els quals s'imparteixen ensenyaments del que hauríem dit abans «batxillerat» i formació professional, ensenyaments secundaris distints, queda clar que la situació en què es treballa molt sovint és una situació molt degradada, i naturalment no basta perquè l'ensenyament sigui de qualitat que l'espai i el marc siguin de qualitat. És, de vegades, també indispensable..., no basta això, però és un element important, que ajuda a explicar la importància que atorguem a aquesta formació.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Han presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista. Correspon, en primer lloc, al Grup de Convergència i Unió exposar, defensar aquestes esmenes. El senyor Jané té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president, i, si m'ho permet, de l'escó estant. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, assenyalar en primer lloc el caràcter ben positiu del debat de la interpellació precedent, tant per part del diputat senyor Riera –que, a més, acaba de tenir l'amabilitat de recordar-nos-la– com pel conseller senyor Pujals, pel seu contingut i per la seva forma, amb detallada informació i afirmacions de compromís, d'actuacions ben definides, que estalvien ara explicacions complementàries.

Davant la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, podríem optar per una de les dues posicions, igualment explicables, d'acord amb el desenvolupament de la interpellació i també de la literalitat de la Moció: votar-ho tot a favor o votar-ho tot en contra. Hem optat per una tercera via: anunciar des d'ara que no donarem suport als punts 1

i 4 de la Moció, ja que no hi ha dubte que són tasques que el Govern té endegades i que el compromís d'acabar-les és ja ben clar, i, a la vegada, haver presentat i defensat esmenes als punts 2 i 3, que desitgem que siguin acceptades, i els votàrem positivament, per remarcar la importància del que es demana a la Moció, així com el treball que ja es fa i que no hi ha inconvenient a comprometre més el nostre Govern a prosseguir-lo.

De manera especial vull destacar la temàtica del punt tercer, al qual ens feia referència fa uns instants també el senyor Riera. Votant a favor d'aquest punt tercer, i si el senyor Riera té a bé acceptar les nostres aportacions, fins i tot la proposta d'un text transaccional, en el qual recollim un aspecte més de concreció aportada per l'esmena del Grup Socialista, voldríem –ho repeteixo–, amb la nostra votació positiva a aquest punt tercer, significar que el Departament d'Ensenyament, en tots els estudis de plantilles que ha realitzat per als diferents nivells de l'ensenyament secundari, preveu la inclusió d'aquests professionals i, tanmateix, una gran part haurà d'impartir l'ensenyament, potser, a l'ESO o al batxillerat, o podran també impartir la formació professional específica allà on hagi estat planificada. Aquest vot ha d'impedir qualsevol dubte que provoqués preocupació de futur a aquests bons professionals.

Dit això, senyor president, moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Pel Grup Parlamentari Socialista i per defensar l'esmena presentada per aquest Grup, té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, faré el posicionament junt amb la defensa de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Doncs, senyores diputades i senyors diputats, vull anunciar que votarem a favor els quatre punts. En honor, en atenció a la brevetat, només vull comentar el primer; en els altres m'adhereixo totalment a les explicacions que ha fet el senyor Ignasi Riera.

En el primer punt es demana la creació del Consell Català de la Formació Professional. Ho vull comentar molt breument per recordar que nosaltres, el 30 de juny de 1992, vàrem presentar una presa en consideració d'una proposició de llei per demanar, precisament, la creació del Consell de la Formació Professional, i que se'ns va votar en contra. Com a resultat d'això, què passa? Doncs, que dos anys després, com que encara no hem creat el Consell Català de la Formació Professional, i aprofitant la iniciativa del senyor Ignasi Riera, hi tornem a insistir.

Ara, tornar a insistir, jo no sé si diria que té un perill o un avantatge. El perill és que diguessin que som tossuts, que ens repetim; l'avantatge és que alguns diputats o diputades, concretament la diputada Rosa Bruguera, de la majoria, ens ha dirigit una lloança, que no sé si mereixo, i prego que li transmetin el meu agraïment. (*Remor de veus.*) Ha dit que era un diputat extraordinari –per ella–, fora del comú, per-

què –ha dit– «on posa l'ull»..., i jo em pensava que anava a fer una metàfora militarista, i temia una mica, perquè em pensava que anava a dir: «allà on posa l'ull, posa la bala», però no; aquesta extraordinària i original diputada, la senyora Rosa Bruguera, ha dit que allà on poso l'ull, poso la banya, i aquí, si vingués d'una altra persona, en un altre context, jo hi podria veure no un regust militarista, però sí un regust masclista, en la frase (*rialles*), però, venint de la senyora Rosa Bruguera, que és una íclita defensora del feminisme a les files de Convergència i Unió, no m'ha ofès la frase, no hi veig cap regust masclista, i, si prescindim de la retòrica, penso que el que tractava de dir la senyora Rosa Bruguera és que érem diputats tossuts.

És clar, perquè en aquest Parlament existeixen en l'oposició diputats extraordinaris, com el senyor Ignasi Riera, que, al mateix temps, diputats tossuts... Jo no sé si m'ho mereixo, però, en fi, si vostès em fan aquest honor, també jo accepto ser un diputat extraordinari i un diputat tossut. Doncs, bé, en l'oposició hi ha diputats extraordinaris i diputats tossuts perquè en el Grup de la majoria hi ha diputades extraordinàries..., i perquè en aquest país tenim també un govern extraordinari. (*Remor de veus i rialles*.)

Vejam, per què hi ha diputades extraordinàries? Perquè ara he anat a mirar com va contestar, precisament, la senyora Rosa Bruguera la defensa que jo vaig fer de la presa en consideració del Projecte de llei de creació del Consell de la Formació Professional, i no el va votar en contra perquè no fos entusiasta, no; més aviat em va renyar, perquè va dir que, això de parlar de la formació professional, més aviat ho havia de fer el president Pujol que el Grup Socialista. Però, literalment, perquè vegin que hi estava a favor, encara que hi va votar en contra, la senyora Rosa Bruguera, en aquell moment, no sé si repetint paraules d'un conseller o de la seva pròpia collita –no ens ho va aclarir aquell dia–, va dir el següent; diu: «Per tant, per tot el que jo li he dit, vostès han pogut comprovar que estem absolutament d'acord amb la creació d'un òrgan que agrupi tots els agents socials interessats en la formació professional, i no podia ser d'una altra manera», diu la senyora Rosa Bruguera, «donat que tant els grups que donem suport al Govern com el mateix Govern» –fins i tot el Govern, eh?– «és el primer interessat a fer-ho, però, tal com figura» –ara veuran que, aquí, el que es dona és una raó formal per votar en contra; per això dic que és una diputada extraordinària, que vota en contra de les proposicions de les quals està a favor–, diu: «però, tal com figura en el nostre programa electoral, creiem que el marc idoni per a la creació d'aquest Consell és el Projecte de llei general d'ensenyament de Catalunya, és a dir, dins d'un marc d'una llei globalitzadora. I és així, aquesta és la nostra voluntat, i així ho farem.»

Bé, han passat dos anys, el Consell de la Formació Professional no ha estat creat; la Llei aquesta, general de l'educació, jo ja fa sis anys que en sento parlar; el senyor Laporte fa uns quants anys ens en va llegir l'índex, i no sé si tinc esperances de veure-la mai presentada en aquest Parlament. Per tant, jo els pregaria, ja que la diputada extraordinària és

partidària entusiasta de la creació del Consell Català de la Formació Professional, ja que el Govern és partidari entusiasta de la creació del Consell de la Formació Professional, ja que està en el seu programa electoral, que votin el que vulguin en aquest moment, és la seva responsabilitat, tant me fa!, però, per favor, creïn urgentment, creïn urgentment el Consell de la Formació Professional. Existeix a l'Estat espanyol, existeix a la Comunitat Valenciana, no costa gaire diners, els diners que poguessin gastar en la infraestructura del Consell Català de la Formació Professional, els estalviarien només amb la coordinació, amb l'estalvi que suposaria la coordinació de les actuacions. No hi ha cap problema a fer-ho, i no cal que esperin aquesta llei hipotètica; ho poden fer..., el setembre, ho poden presentar!

Per tant, tant me fa el que votin..., bé, ja ens han dit que hi votaran en contra; però, votin el que votin, per favor, és un problema urgent per a Catalunya. Creïn, de veritat, el Consell de la Formació Professional.

I, molt breument, les esmenes. N'hi ha una, de menor, que era que es comunicui al Parlament el que demanen al punt, que és programar la incardinació del professorat tècnic de formació professional. I, amablement, es recull en la transaccional, i ho agraeixo.

Hi ha un altre tema que jo considerava més important, que és substituir «estudiar la possibilitat d'incardinar aquests professors en el sistema educatiu» per «estudiar la forma d'incardinar-los», perquè em temia que la paraula «possibilitat», interpretada literalment, pogués suposar que estàvem dubtant que es faria aquesta incardinació. Jo, de totes maneres, no voldria donar més importància al tema. Queda clara la nostra posició, que estem segurs que aquesta incardinació es farà i que el que demanem és que es programi, es faci la formació, el reciclatge de professorat, etcètera, que siguin necessaris i que s'informi d'això. Per tant, acabo dient que, decideixi el que decideixi respecte a les esmenes, senyor Ignasi Riera, votarem a favor de tots els seus punts.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Senyor Reguant...

El Sr. REGUANT: Senyor president, de l'escó estant, per dir que daré suport als quatre punts d'aquesta Moció, que, en resum, el que m'ha semblat que el diputat Ignasi Riera ha pretès amb la seva interpellació i aquesta Moció és relançar la formació professional, donar-li el nivell que li correspon, que en el passat fou ventafocs i que ara resulta que és l'espina dorsal per a combatre l'atur i l'ocupació, i, per tant, en el primer punt de la seva Moció reclama el Consell Català per a la Formació Professional com a motor d'aquesta espina dorsal que agrupi tots els elements que en el punt estan descrits –agents socials, ajuntaments, etcètera–, a fi i efecte que hi hagi una garantia d'impuls sostingut i que es palpi, de la realitat quotidiana, de cada àrea, de cada família, de cada lloc de la societat, la necessitat, perquè es pugui cobrir a partir d'aquesta vessant, d'aquesta constitució.

Els altres punts em fa l'efecte que complementen el primer i caminen en aquesta direcció. El que parla d'incardinar el professorat en l'aplicació de la LOGSE..., jo crec que el que pretén el diputat, també, és donar el nivell que els correspon als professors d'aquestes matèries, a fi i efecte que no vagi dissociat del rol social que es demana en aquest moment a la formació professional.

Dit tot això, no cal dir que, amb esmenes acceptades o sense acceptar, aquest diputat donarà recolzament als quatre punts d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, recollint les paraules de l'illustre diputat senyor Riera, que deia al començament que no es volia allargar, que volia ser breu per no cansar-nos, jo procuraré també no allargar-me per no cansar-los a vostès, senyores i senyors diputats, però aquesta diputada li volia dir al senyor Riera que, per a mi, no m'importa gens ni mica que vostè s'allargui, perquè, per a mi, i suposo que també per als il·lustres diputats i diputades, és un plaer sempre escoltar les seves magnífiques intervencions. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Sempre que no se sobrepassin els temps marcats en el Reglament.

La Sra. ARNALOT: D'acord, senyor president, té raó vostè.

Un dels objectius de la LOGSE ha estat adaptar la formació professional, tant reglada com no reglada, a les necessitats d'una economia avançada i inserida plenament dins de l'espai de competència que és la Unió Europea.

L'Institut Català de Noves Professions des de fa vuit anys ha treballat, cal reconèixer —cal reconèixer-ho—, molt abans de la promulgació de la LOGSE, en aquest sentit. I això reflecteix, si es vol, una especial sensibilitat per la matèria, que no tenim cap problema d'admetre-li a l'actual majoria. El problema de fons és que la pressupostació de l'Incanop i, en general, de la pressupostació que ha destinat per a la formació professional aquests anys el Consell Executiu, està molt per sota de les mitjanes comunitàries. No és un problema de voluntat política, sinó de concreció d'aquesta voluntat en xifres. Si necessitem entre 30.000 i 40.000 llocs de pràctiques a les empreses, si volem que el grau superior de la formació professional, sigui una alternativa real als estudis universitaris, aleshores, en cap cas no és suficient en fer declaracions o en legislar. Cal dotar econòmicament aquests estudis.

El problema no està en l'aprovació dels títols i els corresponents dissenys curriculars: el problema està que els centres que han d'impartir aquests estudis disposin dels mitjans suficients per fer-ho amb garanties de qualitat. No es pot suplir amb voluntarisme la deficiència d'eines, de materials i de maquinària que trobem en molts centres de formació professional, perquè aleshores acabarem donant un contingut més teòric que pràctic, o bé un contingut pràctic obsolet, sense cap relació amb la realitat tecnològica de cada sector.

Per això, votarem a favor la Moció a debat, tant pel que fa a la creació del Consell Català per a la Formació Professional, que és quelcom que ja ha assumit en diverses ocasions la Conselleria de Treball, com a la necessitat de fer campanyes d'informació sobre la formació professional, que em sembla que tindran ara un nou impuls amb l'aplicació de la reforma laboral, la qual cosa permetrà desenvolupar al màxim els contractes d'aprenentatge i la formació ocupacional.

Així mateix, considerem necessària la rehabilitació dels espais dels centres docents i la modernització dels materials al seu abast, ja que són una exigència directa de l'aplicació efectiva de la LOGSE i dels nous mòduls professionals. Només volem fer una reflexió, en relació a la incardinació del professorat tècnic de formació professional. Estem d'acord que els professors de tallers queden mal situats en l'escenari que projecta la LOGSE. Cal donar-los una resposta a fi i efecte de garantir els drets d'aquests col·lectius. Ara bé, caldrà estudiar amb rigor com fer un reciclatge a fons d'aquests professionals, perquè no tenim les garanties que estiguin en condicions, sense una formació prèvia, de posar-se a treballar en els nous mòduls professionals. Estem a favor que es consolidin les seves places, però condicionant això que l'Administració posi al seu abast els mecanismes necessaris per tal que puguin fer un reciclatge professional adequat a les noves necessitats del sistema educatiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Arnalot. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya? (*Pausa.*) El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, de l'escó estant. Immersos com estem en un migdia de lloances, i després de les extraordinàries intervencions que m'han precedit, especialment la del meu company de filera, l'illustre diputat senyor Cadevall, i en espera de poder assaborir el dry martini promès pel també il·lustre diputat senyor Riera i Gassiot, només em resta dir en nom del meu grup que votarem a favor dels quatre punts d'aquesta Moció. I com han pogut comprovar, senyores i senyors diputats, com que no he anunciat ser breu, ho he estat.

Moltes gràcies.

(*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Ara correspon al senyor Riera, proposant de la Moció, pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí. Diré el parer del nostre Grup sobre les esmenes, no sense abans haver d'agrair les flors, i esperant que en aquest cas no siguin d'aplicació els versos de La Fontaine: «apprenez que tout flatteur vit aux dépens de celui qui l'écoute», perquè sempre un té temors interns.

En el primer cas, és una esmena d'estil, gairebé de llibre d'estil, tradicional de Convergència i Unió, que és el «continuar informant». Per tant, sense més comentaris.

L'esmena del Grup Socialista introduïa un element que em sembla que millorava el text, perquè, on nosaltres par-

làvem de les possibilitats d'incardinar, se'ns deia la fórmula o, diguem, la manera d'incardinar. És a dir, es feia un pas endavant. Ara, com que hi ha una transaccional entre l'esmena del Grup de Convergència i Unió i l'esmena del Grup Socialista i, una mica, per economia de vot i sabent que la que en definitiva serà aprovada és la que reculli aquests aspectes, dic que, tot i entenent que millorava el text, prefereixo, en tot cas, dir que renunciaria a la meua esmena, no acceptaria la del Grup Socialista i, aleshores, aniríem a acceptar la transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Prego al senyor secretari que procedeixi a donar lectura a aquesta esmena transaccional, que tinc entès que és al punt 3, no?

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional al punt 3 de la Moció: «Continuar estudiant la possibilitat d'in-

cardinar en la programació de l'aplicació de la LOGSE el professorat tècnic de formació professional, tot informant-ne els representants de la comunitat educativa.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari.

Passem a les votacions.

En primer lloc, punts números 1 i 4.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han quedat rebutjats per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Es voten els punts 2 i 3.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts d'una del migdia i deu minuts.)

